



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-72-06

Druk nr 775
Warszawa, 26 czerwca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Prawo dewizowe
oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy
wraz z projektami aktów wykonawczych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo dewizowe oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 41, poz. 1178, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) krajami trzecimi są państwa niebędące państwami członkowskimi Unii Europejskiej, a także ich terytoria zależne, autonomiczne i stowarzyszone oraz terytoria zależne, autonomiczne i stowarzyszone państw członkowskich Unii Europejskiej,”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Rezydenta będącego osobą fizyczną, wykonującego za granicą działalność gospodarczą, traktuje się w zakresie czynności związanych z tą działalnością jak nierezydenta. Nierezydenta będącego osobą fizyczną, wykonującego w kraju działalność gospodarczą, traktuje się w zakresie czynności związanych z tą działalnością jak rezydenta.”

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Terytorium zależne, autonomiczne lub stowarzyszone państwa członkowskiego Unii Europejskiej

lub kraju trzeciego należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju traktuje się na równi z tym państwem lub z tym krajem, jeżeli z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych wynika takie traktowanie w zakresie objętym ustawą.”;

2) w art.3:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ograniczeń określonych w art. 9 nie stosuje się do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków lub innych podmiotów mających siedzibę w kraju, w zakresie działalności podlegającej nadzorom: bankowemu, ubezpieczeniowemu, emerytalnemu lub nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów, prowadzonej przez te podmioty na rachunek własny lub rachunek osób trzecich uprawnionych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego do dokonania obrotu dewizowego podlegającego tym ograniczeniom.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dokonywanie obrotu dewizowego odbywa się z uwzględnieniem obowiązków określonych w ustawie, o ile z przepisów wydanych na jej podstawie, zezwolenia dewizowego lub przepisów dotyczących organów lub podmiotów wymienionych w ust. 2 i 3 nie wynikają odrębne obowiązki.”;

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Prezes Narodowego Banku Polskiego ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wykaz walut, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11.”;

4) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Dozwolone jest odstępowanie od ograniczeń określonych w art. 9 oraz obowiązków określonych w art. 18 i art. 25 ust. 1, na podstawie ogólnego albo indywidualnego zezwolenia dewizowego, w zakresie i na warunkach określonych w takim zezwoleniu.”;

5) w art. 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zezwoleń dewizowych udziela się, jeżeli nie zagraża to interesowi publicznemu lub międzynarodowym zobowiązaniom wiążącym Rzeczpospolitą Polską.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z zezwolenia dewizowego, udzielonego na zawarcie umowy lub dokonanie rozliczenia, mogą korzystać wszystkie strony tej umowy lub rozliczenia.”;

6) w art. 9:

a) uchyla się pkt 1-3,

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wywóz, wysyłanie oraz przekazywanie przez rezydentów do krajów trzecich krajowych lub zagranicznych środków płatniczych, z przeznaczeniem na podjęcie lub rozszerzenie w tych krajach działalności gospodarczej, w tym na nabycie nieruchomości na potrzeby tej działalności, z wyjątkiem przekazywania do krajów trzecich krajowych lub zagranicznych środków płatniczych na pokrycie kosztów działalności polegającej na bezpośrednim świadczeniu usług w wykonaniu zawartej umowy lub promocji i reklamie działalności gospodarczej prowadzonej przez rezydenta w kraju,”

c) w pkt 5 lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) papierów wartościowych dłużnych o terminie wykupu krótszym niż rok, z wyjątkiem nabytych w kraju,

b) wierzytelności i innych praw, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych, z wyjątkiem nabytych w kraju lub powstałych w obrocie z rezydentami w zakresie niewymagającym zezwolenia dewizowego,”

d) uchyla się pkt 6,

e) w pkt 7:

– uchyla się lit. a,

– lit. e i f otrzymują brzmienie:

„e) wartości dewizowych zbywanych przez nierezydentów z krajów trzecich, w zamian za inne wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze,

- f) wierzytelności i innych praw, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych, zbywanych przez nierezydentów z krajów trzecich,”
- f) w pkt 8 lit. a i b otrzymują brzmienie:
 - „a) papierów wartościowych dłużnych o terminie wykupu krótszym niż rok, z wyjątkiem nabytych w tych krajach na podstawie zezwolenia dewizowego,
 - b) wierzytelności i innych praw, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych, z wyjątkiem nabytych w tych krajach na podstawie zezwolenia dewizowego lub powstałych w obrocie z nierezydentami z krajów trzecich w zakresie niewymagającym zezwolenia dewizowego,”
- g) uchyla się pkt 10-13,
- h) pkt 14 i 15 otrzymują brzmienie:
 - „14) dokonywanie przez rezydentów i nierezydentów z krajów trzecich rozliczeń pieniężnych w wykonaniu czynności określonych w pkt 5 i 7-9, z wyłączeniem czynności, których dokonywanie nie wymaga zezwolenia dewizowego,
 - 15) zawieranie umów oraz dokonywanie innych czynności prawnych, powodujących lub mogących powodować dokonywanie w kraju rozliczeń w walutach obcych, a także dokonywanie w kraju takich rozliczeń, z wyjątkiem

przypadków, w których czynności te są dokonywane w dozwolonym, na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego, obrocie dewizowym:

- a) z zagranicą, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 17 lit. a,
- b) między nierezydentami,
- c) między rezydentami będącymi osobami fizycznymi, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą.”;

7) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Sprzedaż wartości dewizowych, kupionych w ramach działalności kantorowej, może być dokonywana po wprowadzeniu tych wartości do ewidencji, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1, na podstawie wpisu określającego datę realizacji transakcji.”;

8) art. 17b i 17c otrzymują brzmienie:

„Art. 17b. Przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie organ prowadzący rejestr o podjęciu działalności kantorowej, a w razie zaprzestania jej wykonywania, złożyć wniosek o wykreślenie z rejestru, w terminie 7 dni, licząc odpowiednio od dnia podjęcia działalności kantorowej lub zaprzestania jej wykonywania.

Art. 17c. 1. Przedsiębiorca może zawiesić, na okres nie dłuższy niż 2 lata, wykonywanie działalności kantorowej. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności kantorowej na okres krót-

szy niż 2 lata, przedsiębiorca może przedłużyć ten okres łącznie do 2 lat.

2. O zawieszeniu wykonywania działalności kantorowej, przedłużeniu zawieszenia oraz o wznowieniu jej wykonywania przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie organ prowadzący rejestr w terminie 7 dni, licząc od dnia zawieszenia, przedłużenia zawieszenia lub wznowienia wykonywania działalności kantorowej.
 3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zawieszania przez przedsiębiorcę wykonywania działalności kantorowej w poszczególnych jednostkach.
 4. W przypadku niewznowienia przez przedsiębiorcę wykonywania działalności kantorowej lub niewznowienia jej wykonywania w poszczególnych jednostkach, organ prowadzący rejestr, po upływie okresu zawieszenia, odpowiednio z urzędu:
 - 1) wykreśla, w drodze decyzji, wpis przedsiębiorcy w rejestrze albo
 - 2) dokonuje zmiany wpisu w zakresie określenia jednostek, w których jest wykonywana działalność kantorowa.”;
- 9) art. 18 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 18. Rezydenci i nierezydenci przekraczający granicę państwową są obowiązani zgłaszać, w formie pisemnej, organom celnym lub organom Straży Granicznej, przywóz do kraju oraz wywóz za granicę złota dewizowego lub platyny dewizowej,

bez względu na ilość, a także krajowych lub zagranicznych środków płatniczych, jeżeli ich wartość przekracza łącznie równowartość 10 000 euro.”;

10) uchyla się art. 19;

11) art. 20 i 21 otrzymują brzmienie:

„Art. 20. 1. Rezydenci i nierezydenci są obowiązani przedstawiać organom celnym lub organom Straży Granicznej, na ich żądanie, przywożone do kraju lub wywożone za granicę wartości dewizowe oraz krajowe środki płatnicze.

2. Organy celne oraz organy Straży Granicznej mogą, w celu sprawdzenia, czy przywóz do kraju wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych oraz ich wywóz za granicę odbywa się zgodnie z przepisami ustawy, podejmować czynności kontrolne na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli celnej lub kontroli granicznej.

Art. 21. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych,
- 2) wzory zgłoszenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych

– mając na uwadze zapewnienie informacji o wywozie za granicę i przywozie do kraju wartości dewizowych oraz krajowych środków płatniczych na potrzeby współpracy z organami informacji finansowej, określonej w odrębnych przepisach.”;

12) uchyla się rozdział 6;

13) tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki związane z przekazami pieniężnymi za granicę oraz rozliczeniami w kraju w obrocie dewizowym”;

14) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Rezydenci i nierezydenci są obowiązani dokonywać przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju związanych z obrotem dewizowym za pośrednictwem uprawnionych banków, jeżeli kwota przekazu lub rozliczenia przekracza równowartość 15 000 euro.

2. Obowiązek dokonywania rozliczeń za pośrednictwem uprawnionych banków, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadków, w których stroną rozliczenia jest uprawniony bank.”;

15) uchyla się art. 26-29;

16) tytuł rozdziału 8 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki dotyczące przekazywania danych oraz przechowywania dokumentów związanych z obrotem dewizowym oraz działalnością kantorową”;

17) w art. 30:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rezydenci dokonujący obrotu dewizowego oraz przedsiębiorcy wykonujący działalność kantorową są obowiązani przekazywać Narodowemu Bankowi Polskiemu dane w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób, zakres i terminy wykonywania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, oraz wysokość kwot, których przekroczenie powoduje powstanie tego obowiązku, mając na uwadze zapewnienie danych niezbędnych do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej.”;

18) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Rezydenci, na żądanie uprawnionego banku, obowiązany do przekazywania, na podstawie odrębnych przepisów, danych w zakresie niezbędnym do sporządzenia przez Narodowy Bank Polski bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej, są obowiązani udzielać temu bankowi informacji o dokonywanym za jego pośrednictwem obrocie dewizowym, w szczególności dotyczących przeznaczenia środków pieniężnych będących przedmiotem takiego obrotu.”;

19) po art. 32 dodaje się art. 32a w brzmieniu:

„Art. 32a. Przedsiębiorcy wykonujący działalność kantorową oraz rezydenci i nierezydenci dokonujący czynności obrotu dewizowego, które podlegają ograniczeniom lub obowiązkom określonym w ustawie, są obowiązani, na potrzeby kontroli skarbowej oraz kontroli wykonywanej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, przechowywać dokumenty związane z tą działalnością lub tymi czynnościami przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wykonywali działalność kantorową lub dokonali danej czynności obrotu dewizowego.”;

20) tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie:

„Kontrola wykonywana przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego”;

21) w art. 33:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) udzielonych indywidualnych zezwoleń dewizowych,”

– uchyla się pkt 4,

b) w ust. 2:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) obowiązek, o którym mowa w art. 30 ust. 1, jest wykonywany przez rezydentów oraz przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową, oraz czy dane przekazywane w wykonaniu tego obowiązku są zgodne ze stanem faktycznym.”

– uchyla się pkt 4;

22) uchyla się art. 39;

23) uchyla się art. 40a.

Art. 2. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 20 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisy art. 18 § 2 i 3, art. 19-20, art. 21 § 2 i 3, art. 22-24, art. 27 § 1, art. 40 § 1, art. 41, art. 43 § 2, art. 51, 57-58 § 1, art. 60 § 1 i 2, art. 62-63, art. 66 § 1, art. 67-68, art. 69 § 1 i 2, art. 70, art. 72-77, art. 78 § 1 i 3, art. 79, art. 80 § 1 i 3, art. 81-83, 85, art. 86 § 2 i 3, art. 87-88, art. 89 § 1 i 3, art. 90, 92-97, art. 103 § 1, art. 106c-108 oraz art. 114, a także wskazane w innych przepisach niniejszego rozdziału, przepisy części ogólnej Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do przestępstw skarbowych; do żołnierzy, którzy dopuścili się czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, stosuje się odpowiednio także przepisy art. 318, art. 321, art. 322 § 1 i 3, art. 323, art. 324 § 1, art. 325-333 oraz art. 335-336 Kodeksu karnego.”;

2) w art. 30 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W wypadku określonym w art. 106d § 1 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów, określonych w art. 29 pkt 1-3.”;

3) w art. 34 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może orzec środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej w wypadkach określonych w art. 38 § 1 i 2 oraz w razie skazania sprawcy za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 59 § 1-3, art. 63 § 1-3, art. 64 § 1, art. 65 § 1, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1, art. 73a § 1, art. 74 § 1-3, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 82 § 1, art. 83 § 1, art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 i 2, art. 91 § 1, art. 92 § 1, art. 93, art. 97 § 1 i 2, art. 100 § 1, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106j § 1, art. 107 § 1-3, art. 107a § 1 oraz art. 110.”;

4) w art. 38 w § 2 uchyla się pkt 2;

5) w art. 49 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W wypadku określonym w art. 106d § 2 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów określonych w § 1.”;

6) uchyla się art. 98 i 99;

7) w art. 101 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nierezydent z kraju trzeciego, który bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom zbywa w kraju, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych podmiotów, papiery wartościowe dłużne o terminie wykupu krótszym niż rok

albo wierzytelności lub inne prawa, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

8) w art. 102 w § 1:

a) uchyla się pkt 1,

b) pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) wartości dewizowe zbywane przez nierezydentów z krajów trzecich, w zamian za inne wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze,

6) wierzytelności lub inne prawa, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych, zbywane przez nierezydentów z krajów trzecich,”;

9) w art. 103 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rezydent, który bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom zbywa w kraju trzecim, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych podmiotów, papiery wartościowe dłużne o terminie wykupu krótszym niż rok albo wierzytelności lub inne prawa, których wykonywanie następuje poprzez dokonywanie rozliczeń pieniężnych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

10) uchyla się art. 105-106b;

11) art. 106f otrzymuje brzmienie:

„Art. 106f. Kto wbrew obowiązkowi nie zgłasza organom celnym lub organom Straży Granicznej przywozu do kraju albo wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych,
podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

12) uchyla się art. 106g;

13) art. 106h otrzymuje brzmienie:

„Art. 106h. Kto wbrew obowiązkowi nie przedstawia organom celnym lub organom Straży Granicznej, na ich żądanie, przywożonych do kraju lub wywożonych za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych,
podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

14) uchyla się art. 106i;

15) w art. 106j § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew obowiązkowi dokonuje przekazu pieniężnego za granicę lub rozliczenia w kraju, związanego z obrotem dewizowym, bez pośrednictwa uprawnionego banku,
podlega karze grzywny do 480 stawek dziennych.”;

16) art. 106k otrzymuje brzmienie:

„Art. 106k. Kto wbrew obowiązkowi nie przechowuje dokumentów związanych z dokonaniem obrotu

dewizowym lub wykonywaną działalnością kantorową,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

17) w art. 106l § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew obowiązkowi nie zgłasza Narodowemu Bankowi Polskiemu danych o dokonanym obrocie dewizowym lub wykonywanej działalności kantorowej, w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej, lub zgłasza dane niezgodne ze stanem faktycznym,

podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych.”;

18) w art. 133 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) urząd celny – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-75, art. 85-96 § 1 i art. 106h oraz w sprawach ujawnionych w zakresie swojego działania przez urzędy celne z art. 106e, 106f i 106k, a także w sprawach w zakresie swojego działania z art. 54, 56, art. 57 § 1, art. 76, 80, 83, art. 84 § 1, art. 107, 107a oraz art. 109-111 § 1,”;

19) w art. 134 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Straż Graniczna – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-71, art. 85-96 § 1, art. 106e i 106f oraz art. 106h, ujawnione w zakresie swego działania przez Straż Graniczną.”.

Art. 3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 7, art. 21 oraz art. 30 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7, art. 21 oraz art. 30 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- ¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 228, poz. 2260 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808.
- ²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803, z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302 i Nr 162, poz. 1569, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 68, poz. 623, Nr 93, poz. 894, Nr 97, poz. 963 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 130, poz. 1090, Nr 143, poz. 1199, Nr 177, poz. 1468 i Nr 178, poz. 1479 oraz z 2006 r. Nr 79, poz. 546.

UZASADNIENIE

Stan dotychczasowy oraz potrzeba wprowadzenia zmian

Niniejszy projekt dotyczy nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.), obowiązującej od dnia 1 października 2002 r. Podstawowym celem wprowadzenia w życie nowej ustawy dewizowej w tamtym czasie, tj. przed zbliżającą się akcesją Polski do Unii Europejskiej (UE), było zniesienie istniejących jeszcze ograniczeń w obrocie dewizowym (przepływie kapitału i płatnościach) między Polską a państwami członkowskimi UE. Cel ten został osiągnięty poprzez zastosowanie w tej ustawie ograniczeń w obrocie dewizowym w stosunku do krajów trzecich (art. 9) oraz ustanowienie zasady swobody obrotu dewizowego w pozostałym zakresie, tj. obejmującym przepływ kapitału i płatności między Polską a państwami członkowskimi UE (art. 3 ust. 1). W celu rozszerzenia obszaru swobody dewizowej, kraje trzecie należące do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EEA), a nienależące do UE zostały potraktowane w tej ustawie na równi z państwami członkowskimi UE. Było to możliwe, gdyż w takich wrażliwych obszarach jak nabywanie w Polsce nieruchomości przez cudzoziemców czy dokonywanie w Polsce inwestycji bezpośrednich przez zagranicznych inwestorów, gdzie równe traktowanie ww. krajów trzecich z państwami członkowskimi UE mogłoby być nie zawsze uzasadnione, ustawa dewizowa nie jest aktem prawnym o podstawowym znaczeniu dla określenia w tych obszarach zakresu swobody. Znalazło to swój wyraz w art. 3 ust. 4 ustawy, w którym dopuszczono stosowanie ograniczeń w obrocie dewizowym z zagranicą wynikających z innych ustaw przed swobodą tego obrotu wynikającą z ustawy dewizowej. W ww. ustawie nie zmieniono natomiast w sposób zasadniczy zakresu ograniczeń w stosunku do krajów trzecich, z tym że ograniczenia te w celu ich dostosowania do wymogów prawa wspólnotowego (art. 56 w związku z art. 57 TWE) były istotnie łagodzone przez udzielanie ogólnych zezwoleń dewizowych. Istotnym zmianom w nowej ustawie nie poddano także zasad udzielania zezwoleń dewizowych (art. 5-8)

czy procedur obowiązujących przy przywozie do kraju oraz wywozie i wysyłaniu za granicę środków płatniczych (art. 18-24) oraz ich przekazywaniu za granicę (wpłacaniu na rachunki nierezydentów) za pośrednictwem uprawnionych banków (art. 26 i 27). W celu uproszczenia tych procedur, tam gdzie było to możliwe, udzielano zezwoleń dewizowych, niemniej, tak jak w przypadku zezwoleń dewizowych dopuszczających przepływ kapitału i płatności do i z krajów trzecich, nie pozwalało to na całkowite dostosowanie przepisów dewizowych do wymogów prawa wspólnotowego i prowadziło do ich komplikacji, co stało się bezpośrednią przyczyną przygotowania pierwszej kompleksowej nowelizacji ww. ustawy po ponad 3 latach jej obowiązywania.

Podstawowym celem proponowanej nowelizacji jest zmiana lub uchylenie tych przepisów ww. ustawy, które mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności z prawem wspólnotowym lub których utrzymywanie, z uwagi na brak praktycznego zastosowania, byłoby nieuzasadnione. Zmianie lub uchyleniu będą podlegać w szczególności przepisy regulujące zasady udzielania zezwoleń dewizowych (art. 5 i 6), zakres ograniczeń w przepływie kapitału do i z krajów trzecich (art. 9) oraz procedury obowiązujące przy przywozie do kraju oraz wywozie i wysyłaniu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych (art. 18-24), a także przy dokonywaniu za pośrednictwem uprawnionych banków przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju w obrocie dewizowym (art. 26 i 27).

W zakresie dotyczącym zasad udzielania zezwoleń dewizowych (art. 5 i 6) proponuje się, aby zezwolenia takie mogły być udzielane na odstępowanie od ograniczeń określonych w art. 9 oraz obowiązków określonych w art. 18 i art. 25 ust. 1. Propozycja ta wynika z braku merytorycznych oraz praktycznych przesłanek do udzielania zezwoleń dewizowych na odstępowanie od pozostałych obowiązków, których utrzymanie przewidziano w projekcie, określonych w art. 30 ust. 1 oraz art. 32a. Dozwolone byłoby zatem odstępowanie tylko od ograniczeń określonych w art. 9 oraz obowiązków określonych w art. 18 i art. 25 ust. 1, na podstawie ogólnego albo indywidualnego zezwolenia dewizowego, w zakresie i na warunkach określonych w takim zezwoleniu. Sprawy dotyczące indywidualnych zezwoleń dewizowych byłyby natomiast załatwiane w trybie i na

zasadach określonych w K.p.a., w drodze wydawania przez Prezesa NBP decyzji administracyjnych (art. 8 ust. 2).

W zakresie ograniczeń w przepływie kapitału do i z krajów trzecich (art. 9) zmiany zaproponowane w projekcie polegają przede wszystkim na przeniesieniu do ustawy uprawnień wynikających z udzielonych w zakresie tych ograniczeń ogólnych zezwoleń dewizowych, co w konsekwencji prowadzi do zmniejszenia w ustawie zakresu tych ograniczeń lub do ich uchylenia. Obecna konstrukcja ustawy, oparta z jednej strony na ograniczeniach w przepływie kapitału do i z krajów trzecich, obejmujących poszczególne kategorie tych przepływów, a z drugiej strony na ogólnych zezwoleniach dewizowych udzielonych w zakresie tych ograniczeń, jest bowiem konstrukcją przestarzałą, sprawdzającą się w systemie reglamentowania tych przepływów, prowadzącą do komplikacji przepisów w miarę postępującej liberalizacji obrotu dewizowego.

W zakresie obejmującym procedury obowiązujące przy wywozie i wysyłaniu za granicę oraz przywozie do kraju środków płatniczych (art. 18-24), a także przy dokonywaniu przekazów pieniężnych za granicą oraz rozliczeniach w kraju w obrocie dewizowym (art. 26 i 27), nastąpi dostosowanie tych przepisów do art. 58 TWE, dopuszczającego ustanawianie procedur związanych z deklarowaniem przepływu kapitału dla celów informacji administracyjnej, co będzie wymagało dokonania zmian w tych procedurach lub ich uchylenia.

Pozostałe zmiany polegają głównie na uściśleniu niektórych pojęć stosowanych w ustawie, w szczególności „rezydenta” i „nierezydenta” oraz „krajów trzecich”, a także na doprecyzowaniu przepisów budzących wątpliwości, w tym regulujących autonomię dewizową banków oraz innych podmiotów będących pod nadzorem władz nadzorczych. Zmiany te powinny przyczynić się do właściwego stosowania przepisów dewizowych.

Niezależnie od osiągnięcia powyższych celów nowelizacja ustawy powinna przyczynić się także do uproszczenia przepisów dewizowych.

Niniejszy projekt nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji przewidzianej w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa i nie spowoduje zwiększenia wydatków podmiotów sektora finansów publicznych, ani zmniejszenia ich dochodów.

Projekt ustawy został zamieszczony na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów.

Do Ministerstwa Finansów nie wpłynęły zgłoszenia podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

Konsultacje z Europejskim Bankiem Centralnym oraz Komisją Europejską

Niniejszy projekt stanowi kolejną wersję projektu, który w I półroczu 2005 r. był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i który po wprowadzeniu do niego uzasadnionych poprawek został przedstawiony w sierpniu 2005 r. Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) do opinii w związku z decyzją Rady UE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym dotyczących projektów przepisów prawnych (98/415/WE). EBC w swojej opinii z dnia 4 listopada 2005 r. (CON/2005/44) przedstawił zarówno uwagi ogólne, w których pozytywnie odniósł się do celów przygotowywanej nowelizacji, oraz uwagi szczegółowe, w których odniósł się do przepisów regulujących zasady udzielania zezwoleń dewizowych, autonomię dewizową banków i innych instytucji finansowych, wywóz za granicę złota dewizowego i platyny dewizowej oraz procedury związane z wywozem i przekazywaniem za granicę środków płatniczych. Uwagi te zostały uwzględnione w obecnym projekcie, z wyjątkiem uwagi o objęciu regulacjami ust. 3 w art. 3 także instytucji kredytowych mających siedzibę w państwach członkowskich. Taka regulacja byłaby bowiem wadliwa pod względem systemowym, gdyż ograniczenia przewidziane w ustawie (art. 9), po uwzględnieniu zmian zaproponowanych w projekcie, będą dotyczyły wyłącznie rezydentów oraz nierezydentów z krajów trzecich. Nie ma zatem podstawy do zwalniania z tych ograniczeń, na podstawie wspomnianego ust. 3 w art. 3, instytucji kredytowych mających siedzibę w państwach członkowskich UE. Nie tylko te instytucje, ale także pozostali nierezydenci mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w tych państwach nie będą bowiem podlegać tym ograniczeniom. Zwolnienie takie byłoby zatem w tej czę-

ści bezprzedmiotowe, a przez to wadliwe. Poza tą uwagą nie uwzględniono w projekcie także sugestii EBC, aby w związku z przepisem art. 10 ustawy, upoważniającym Radę Ministrów do wprowadzania szczególnych ograniczeń w obrocie dewizowym z zagranicą w celu zapewnienia równowagi bilansu płatniczego, w razie ogólnej jego nierównowagi lub nagłego załamania albo powstałego w tym zakresie zagrożenia, wprowadzić do projektu przepis o utracie mocy tego upoważnienia z dniem przystąpienia Polski do Unii Gospodarczej i Walutowej i przyjęcia euro. Taki przepis nie jest bowiem konieczny dla zapewnienia zgodności ustawy z prawem wspólnotowym, a jego wprowadzenie byłoby przedwczesne, zważywszy, że przyjęcie przez Polskę euro będzie wymagało zmian w szeregu ustawach, a przede wszystkim w Konstytucji RP (art. 227 ust. 1).

Projekt we wspomnianej wersji był także przedmiotem konsultacji z Komisją Europejską (DG ds. Rynku Wewnętrznego i Usług), która podobnie jak EBC odniosła się do przepisów regulujących zasady udzielania zezwoleń dewizowych, wywóz za granicę złota dewizowego i platyny dewizowej, a także procedury związane z przywozem do kraju oraz wywozem, wysyłaniem i przekazywaniem za granicę środków płatniczych. Poza tym Komisja Europejska (KE) zwróciła uwagę na przepisy stanowiące podstawę do ogłaszania wykazu walut wymiennalnych oraz zobowiązujące do stosowania limitu 20 000 euro w transakcjach zawieranych w kantorach wymiany walut. W ocenie KE przepisy te mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności z ogólną zasadą swobody przepływu kapitału i płatności wyrażoną w art. 56 TWE lub z zakresem dozwolonych wyjątków od tej zasady określonym w art. 58 TWE. W projekcie zaproponowano uwzględnienie stanowiska KE, mając na uwadze także stronę merytoryczną tych regulacji. Nie została natomiast uwzględniona uwaga KE dotycząca uchylenia art. 62 ustawy, na podstawie którego z dniem przystąpienia Polski do UE utraciły moc przepisy ust. 2 i 3 w art. 10, w zakresie, w jakim dotyczyły odpowiednio art. 10 ust. 1 pkt 2 oraz art. 10 ust. 1 pkt 4, na podstawie których Rada Ministrów do czasu akcesji mogła wprowadzać szczególne ograniczenia w obrocie dewizowym z zagranicą w celu zapewnienia porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub stabilności waluty polskiej. Utrzymanie art. 62 jest konieczne z uwagi na określenie w nim terminu utraty mocy ww. przepisów.

Poza tym nie mogą być uchylane przepisy, które utraciły już swoją moc i przestały obowiązywać.

Opinia Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów

Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów w swojej opinii z dnia 27 lutego br. zarekomendowała projekt (w redakcji z lutego 2006) do dalszego postępowania legislacyjnego, nie zgłaszając uwag do poszczególnych jego zapisów. Zmiany w Prawie dewizowym, polegające na uchyleniu szeregu ograniczeń i obowiązków oraz w Kodeksie karnym skarbowym, polegające na dekryminalizacji przestępstw i wykroczeń dewizowych, Rada oceniła jako idące we właściwym kierunku.

Uwagi o charakterze szczegółowym

Zmiany do ustawy – Prawo dewizowe wprowadzane w art. 1 projektu

1. Zmiana pkt 5 w ust. 1 w art. 2 ma na celu uściślenie definicji pojęcia „krajów trzecich” przez uzupełnienie jego zakresu o terytoria zależne, autonomiczne i stowarzyszone tych krajów (państw) oraz terytoria zależne, autonomiczne i stowarzyszone państw członkowskich Unii Europejskiej, tak, aby pojęciem krajów trzecich objąć wszystkie terytoria znajdujące się poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz terytoriami pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.
2. Dodanie w art. 2 ust. 1a ma na celu uzupełnienie ustawy o przepis, na podstawie którego rezydent będący osobą fizyczną, wykonujący za granicą działalność gospodarczą, będzie traktowany w zakresie czynności związanych z tą działalnością jak nierezydent, a nierezydent będący osobą fizyczną, wykonujący w kraju działalność gospodarczą, będzie traktowany w zakresie czynności związanych z tą działalnością jak rezydent. Status dewizowy takich osób będzie zatem określany nie w oparciu o miejsce ich zamieszkania, lecz na podstawie miejsca wykonywania działalności gospodarczej, co pozwoli na ich traktowanie w tym zakresie zgodnie z przepisami

obowiązującymi w tym miejscu. Rezydent wykonujący za granicą działalność gospodarczą nie będzie zatem podlegał ograniczeniom wynikającym z ustawy w zakresie czynności związanych z tą działalnością, natomiast nie-rezydent wykonujący w kraju działalność gospodarczą będzie podlegał ograniczeniom wynikającym z ustawy w zakresie czynności związanych z tą działalnością i tym samym będzie traktowany w tym zakresie na równi z innymi rezydentami będącymi osobami fizycznymi, wykonującymi w kraju działalność gospodarczą.

3. Zmiana polegająca na dodaniu w art. 2 ust. 2a ma na celu uzupełnienie ustawy o przepis określający, jak należy traktować w zakresie prawa dewizowego poszczególne terytoria zależne, autonomiczne i stowarzyszone. Terytoria takie, zgodnie z zaproponowaną zmianą pkt 5 w ust. 1 w art. 2, będą, co do zasady, krajami trzecimi. Zasada ta, zgodnie z dodawanym ust. 2a w art. 2, nie będzie jednak stosowna, gdy z umowy międzynarodowej wiążącej Polskę będzie wynikało traktowanie terytorium zależnego, autonomicznego lub stowarzyszonego państwa członkowskiego UE lub kraju trzeciego należącego do OECD lub EEA, w zakresie objętym ustawą, na równi z tym państwem lub z tym krajem. W razie wyłączenia takich terytoriów z zakresu pojęcia krajów trzecich automatycznie nierezydenci z tych terytoriów będą wyłączeni z zakresu pojęcia nierezydentów z krajów trzecich.
4. Zaproponowana zmiana ust. 3 w art. 3 ma na celu usunięcie wątpliwości co do zakresu przewidzianego w tym przepisie wyłączenia od ograniczeń określonych w art. 9. Określenie, że chodzi o banki oraz inne podmioty mające siedzibę w kraju, dokonujące obrotu dewizowego na własny rachunek lub rachunek osób trzecich uprawnionych do dokonania obrotu dewizowego, podlegające w zakresie prowadzonej działalności nadzorowi bankowemu, ubezpieczeniowemu i emerytalnemu lub nadzorowi nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów powinno usunąć te wątpliwości i zapewnić właściwe, tj. zgodne z dotychczasową interpretacją, rozumienie i stosowanie tego przepisu.
5. Zmiany zaproponowane w ust. 5 w art. 3, zobowiązującym obecnie do przestrzegania przy dokonywaniu obrotu dewizowego z zagranicą obowiązków

i zasad postępowania przewidzianych w ustawie, wiązą się z propozycją uchylecia art. 26 i 27, określających zasady postępowania obowiązujące przy dokonywaniu za pośrednictwem uprawnionych banków przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju w obrocie dewizowym. Zmieniony ust. 5 w art. 3 nie będzie już zatem dotyczył tych zasad. Poza tym będzie on odnosił się do obrotu dewizowego, a nie jak dotychczas – do obrotu dewizowego z zagranicą, z uwagi na zmiany zaproponowane w zakresie obowiązku wynikającego z art. 25, który w brzmieniu określonym w projekcie ma dotyczyć nie tylko obrotu dewizowego z zagranicą, ale także rozliczeń w obrocie dewizowym między rezydentami.

6. Proponowana zmiana art. 4 sprowadza się do wprowadzenia w miejsce upoważnienia dla Prezesa NBP do ogłaszania w drodze obwieszczenia wykazu walut wymienialnych, upoważnienia do ogłaszania w drodze obwieszczenia wykazu walut, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy, tj. walut państw spełniających wymagania art. VIII statutu Międzynarodowego Funduszu Walutowego. Takie zapisanie tego upoważnienia powinno usunąć wątpliwości co do jego charakteru, jako niemającego podstaw do określania statusu poszczególnych walut. Tym samym jedynym przepisem określającym status poszczególnych walut byłby pkt 11 w ust. 1 art. 2, jako zawierający definicję walut wymienialnych.
7. Zmiany dotyczące art. 5, wyznaczającego zasady odstępowania od ograniczeń i obowiązków określonych w ustawie, mają na celu wyraźne określenie, w jakim zakresie i na jakiej podstawie dozwolone jest takie odstępowanie. Proponuje się, aby zezwolenia dewizowe mogły być udzielane na odstępowanie od ograniczeń określonych w art. 9 oraz obowiązków określonych w art. 18 i art. 25 ust. 1. Nieuwzględnienie innych obowiązków, które zgodnie z projektem byłyby utrzymane w ustawie (art. 30 ust. 1 oraz art. 32a), wynika z braku merytorycznych i faktycznych przesłanek do udzielania zezwoleń dewizowych na odstępowanie od tych obowiązków. Dozwolone byłoby zatem odstępowanie od ograniczeń określonych w art. 9 oraz obowiązków określonych w art. 18 i art. 25 ust. 1, na podstawie ogólnego albo indywidualnego zezwolenia dewizowego, w zakresie i na warunkach

określonych w takim zezwoleniu. Przepis taki byłby spójny z art. 3 ust. 1, który określa zakres dozwolonego obrotu dewizowego.

8. Proponowana zmiana ust. 1 w art. 6 ma na celu określenie w sposób bardziej właściwy materialno-prawnych przesłanek udzielania zezwoleń dewizowych. Nie jest bowiem możliwym utrzymanie przesłanki dotyczącej ochrony równowagi bilansu płatniczego, gdyż dozwolone środki ochrony równowagi bilansu płatniczego zostały określone w art. 119 i 120 TWE, do których nawiązuje art. 10 ustawy. Natomiast zamiast pozostałych przesłanek, dotyczących zagrożenia bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego oraz innych podstawowych interesów państwa, proponuje się wprowadzić ogólną przesłankę zagrożenia interesu publicznego oraz przesłankę zagrożenia międzynarodowych zobowiązań wiążących Rzeczpospolitą Polską. Tak jak dotychczas zezwolenia dewizowe będą udzielane, jeżeli nie wystąpią powyższe zagrożenia.
9. Uchylenie ust. 2 w art. 6 ma na celu usunięcie wątpliwości, jakie niesie ze sobą ten przepis, dając możliwość ustalania w zezwoleniach dewizowych obowiązku spełnienia określonych warunków, co jest równoznaczne z możliwością udzielania takich zezwoleń pod warunkiem. Przepis ten nie określa przy tym, w jakich przypadkach czy okolicznościach takie warunki mogłyby być ustanawiane, ani czego mogłyby dotyczyć. Należy tu jednak odróżnić tego rodzaju warunki od warunków dokonywania czynności obrotu dewizowego, np. zawierania umów w tym obrocie, które stanowią element każdego zezwolenia dewizowego i o których jest mowa w art. 5 w brzmieniu zaproponowanym w projekcie.
10. Zmiana ust. 3 w art. 6 polega na dodaniu do tego przepisu możliwości korzystania z zezwolenia dewizowego udzielonego na dokonanie rozliczenia przez wszystkie strony rozliczenia, tak jak w przypadku zezwolenia dewizowego udzielonego na zawarcie umowy, którego obecnie dotyczy ten przepis. Z zezwolenia takiego mogłyby korzystać wszystkie strony, ogólnie lub imiennie określone w takim zezwoleniu.

11. Uchylenie pkt 1 w art. 9, ograniczającego, poza określonymi w nim wyjątkami, ustalanie oraz przyjmowanie przez rezydentów od nierezydentów należności w innych walutach niż waluta polska lub waluty wymienne, wynika z braku przesłanek do dalszego utrzymywania tego ograniczenia. Wykaz walut wymiennych ogłaszany przez Prezesa NBP na podstawie art. 4 ustawy obejmuje ponad 120 walut, spośród których NBP ogłasza bieżące kursy (średnie oraz kupna i sprzedaży) tylko dla 13 walut oraz dla SDR, w których faktycznie następują rozliczenia i rozrachunki międzynarodowe. Dla pozostałych ponad 100 walut znajdujących się w tym wykazie, których także nie dotyczy ograniczenie wynikające z art. 9 pkt 1 oraz dla niespełna 30 walut będących poza tym wykazem, których ograniczenie to dotyczy, NBP ogłasza kursy co tydzień. Waluty te nie mają praktycznego znaczenia w rozliczeniach i rozrachunkach międzynarodowych.
12. Uchylenie pkt 2 i 3 w art. 9 ma na celu zniesienie ograniczeń określonych w tych przepisach, dotyczących wywozu oraz wysyłania za granicę, przez rezydentów i nierezydentów, złota dewizowego i platyny dewizowej oraz krajowych i zagranicznych środków płatniczych. Ograniczenia te, wobec udzielenia w ich zakresie szeregu ogólnych zezwoleń dewizowych na wywóz za granicę złota dewizowego i platyny dewizowej oraz krajowych i zagranicznych środków płatniczych straciły swoją aktualność i powinny być uchylone. Wywóz wartości dewizowych oraz krajowych środków płatniczych, zgodnie z proponowanym art. 18, będzie podlegał pisemnemu zgłoszeniu organom celnym lub organom Straży Granicznej w przypadku przekroczenia określonej ich wartości.
13. Zmiana pkt 4 w art. 9 ma na celu uzupełnienie tego przepisu o ograniczenie w zakresie transferowania do krajów trzecich środków na nabycie nieruchomości na potrzeby gospodarcze, wobec propozycji uchylenia ograniczenia zawartego w lit. a w pkt 7 w art. 9, dotyczącego w ogólności nabywania nieruchomości w tych krajach. Poza tym zamiast zawartego w tym przepisie wyłączenia, dopuszczającego określoną działalność w krajach trzecich, proponuje się wprowadzenie do tego przepisu wyjątku dopuszczającego prze-

kazywanie środków do krajów trzecich na taką działalność, stosownie do treści przewidzianego w nim ograniczenia.

14. W lit. a w pkt 5 w art. 9, w miejsce przewidzianego w tym przepisie ograniczenia dotyczącego zbywania w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich papierów wartościowych (dłużnych i udziałowych) oraz jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania, proponuje się wprowadzenie ograniczenia dotyczącego zbywania w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich papierów wartościowych dłużnych o terminie wykupu krótszym niż rok. Zmiana ta nie ma na celu liberalizacji obrotu dewizowego, lecz przeniesienie do ustawy uprawnień dewizowych wynikających z udzielonych w tym zakresie ogólnych zezwoleń dewizowych. Zbywanie w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich dłużnych papierów wartościowych o rocznym lub dłuższym terminie wykupu oraz jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania będzie zatem, tak jak dotychczas, dozwolone, z tym że podstawą takich czynności będzie swoboda wynikająca z art. 3 ust. 1 ustawy, a nie ogólne zezwolenia dewizowe.
15. Zmiana w zakresie lit. b w pkt 5 w art. 9 ma na celu doprecyzowanie zawartego w niej ograniczenia, w przedmiocie zbywania w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich wierzytelności i innych praw, przez określenie, że chodzi o wierzytelności i prawa, których wykonywanie następuje przez dokonywanie rozliczeń pieniężnych. Obecnie przepis ten odnosi się do wierzytelności i praw, których wykonywanie wiąże się z dokonywaniem rozliczeń pieniężnych, co niedostatecznie precyzuje zakres tego ograniczenia. W związku z tą zmianą zaproponowano także dokonanie odpowiednich zmian w lit. f w pkt 7 w art. 9 oraz w lit. b w pkt 8 w art. 9, które także dotyczą takich wierzytelności i praw.
16. Uchylenie pkt 6 w art. 9 ma na celu zniesienie przewidzianych w nim ograniczeń, obejmujących nabywanie w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich papierów wartościowych (dłużnych i udziałowych), jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania oraz wierzytelności i innych praw, których wykonywanie wiąże się z dokonywaniem rozliczeń pieniężnych. Propozycja ta ma związek z udzieleniem w zakresie tych ograniczeń

szeregu ogólnych zezwoleń dewizowych, w wyniku czego ograniczenia te znajdują obecnie zastosowanie tylko w bardzo wąskim zakresie, obejmującym nabywanie w kraju przez nierezydentów z krajów trzecich, poza rynkiem regulowanym, wierzytelności i innych praw, których wykonywanie wiąże się z dokonywaniem rozliczeń pieniężnych, co w praktyce nie ma istotnego znaczenia.

17. Uchylenie lit. a w pkt 7 w art. 9 ma na celu zniesienie ograniczenia w zakresie nabywania przez rezydentów nieruchomości w krajach trzecich oraz praw na takich nieruchomościach, przy jednoczesnym wprowadzeniu do pkt 4 w art. 9 ograniczenia w zakresie transferowania środków do krajów trzecich na nabycie nieruchomości na potrzeby działalności gospodarczej. W wyniku proponowanych zmian inaczej będzie traktowane nabycie nieruchomości w kraju trzecim na cele związane z działalnością gospodarczą, a inaczej na cele niezwiązane z taką działalnością. Obecnie nie jest zapewniona całkowita swoboda w tym drugim przypadku (ogólne zezwolenie dewizowe dotyczy wyłącznie osób fizycznych i przewiduje limit na każdą nieruchomość do 50 000 euro), co może być uznane za niedozwolone ograniczenia w świetle art. 56 w związku z art. 57 TWE.
18. Zmiana w lit. e w pkt 7 w art. 9 ma na celu uściślenie treści ograniczenia wynikającego z tego przepisu i usunięcie wątpliwości co do jego zakresu. Obecnie przepis ten ogranicza nabywanie przez rezydentów wartości dewizowych zbywanych przez nierezydentów z krajów trzecich, przez co może budzić wątpliwości, czy zbywanie wartości dewizowych oznacza także dokonywanie płatności w wartościach dewizowych (walutach obcych) za świadczenia niepieniężne. Proponowana zmiana, polegająca na dodaniu, że chodzi o wartości dewizowe nabywane w zamian za inne wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze, powinna usunąć te wątpliwości i zapewnić właściwe rozumienie i stosowanie tego przepisu.
19. Wprowadzenie w lit. a w pkt 8 art. 9, w miejsce ograniczenia dotyczącego zbywania przez rezydentów w krajach trzecich papierów wartościowych (dłużnych i udziałowych) oraz jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania, ograniczenia dotyczącego zbywania przez rezydentów

w krajach trzecich papierów wartościowych dłużnych o terminie wykupu krótszym niż rok, nie ma na celu liberalizacji obrotu dewizowego, lecz przeniesienie do ustawy uprawnień dewizowych wynikających z udzielonych w tym zakresie ogólnych zezwoleń dewizowych. Zbywanie przez rezydentów w krajach trzecich dłużnych papierów wartościowych o rocznym lub dłuższym terminie wykupu oraz jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania będzie zatem, tak jak dotychczas, dozwolone, z tym że podstawą takich czynności będzie swoboda dewizowa wynikająca z art. 3 ust. 1 ustawy, a nie jak obecnie ogólne zezwolenia dewizowe.

20. Uchylenie pkt 10 i 11 w art. 9 ma na celu zniesienie ograniczeń pozostających jeszcze w zakresie zaciągania i udzielania w obrocie z krajami trzecimi kredytów i pożyczek oraz ustanawiania przez rezydentów zabezpieczeń na rzecz nierezydentów z krajów trzecich. Ograniczenia te nie mają obecnie ogólnego zastosowania, lecz dotyczą zaciągania oraz udzielania kredytów i pożyczek o krótkim terminie spłaty oraz niektórych zabezpieczeń. Poza tym ograniczeń tych nie stosuje się do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków oraz innych podmiotów określonych w art. 3 ust. 3. W zakresie tych ograniczeń zostało udzielonych szereg ogólnych zezwoleń dewizowych, dopuszczających zaciąganie oraz udzielanie określonych kredytów i pożyczek (w związku z obrotem handlowym, inwestycyjnym, prywatnym) oraz ustanawianie określonych zabezpieczeń, w wyniku czego ograniczenia te zostały znacznie zredukowane. Dalsze ich utrzymywanie w tak wąskim zakresie nie miałyby praktycznego znaczenia i byłoby nieuzasadnione.
21. Uchylenie pkt 12 w art. 9 ma na celu zniesienie ograniczenia w zakresie dokonywania przez rezydentów na rzecz nierezydentów z krajów trzecich darowizn mających za przedmiot wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze. Ograniczenie to, w związku z udzieleniem w jego zakresie ogólnego zezwolenia dewizowego na dokonywanie darowizn na rzecz nierezydentów z krajów trzecich, przez rezydentów będących osobami fizycznymi, każdorazowo do równowartości 10 000 euro, nie ma bowiem w pozostałym zakresie praktycznego zastosowania. Udzielanie darowizn przez rezydentów niebę-

dających osobami fizycznymi podlega bowiem przepisom podatkowym, które poprzez swoje regulacje, dotyczące uznawania bądź nieuznawania określonych darowizn za koszty uzyskania przychodów, w sposób właściwy wpływają na odpowiednie zachowania tych podmiotów. Poza tym utrzymywanie tego ograniczenia mogłoby być uznane za niezgodne z art. 56 w związku z art. 57 TWE.

22. Uchylenie pkt 13 w art. 9, ograniczającego przejmowanie przez rezydentów od nierezydentów z krajów trzecich ich długów wobec nierezydentów, a także przystępowanie przez rezydentów do takich długów, ma na celu zapewnienie swobody obrotu dewizowego w tym zakresie z uwagi na brak podstaw do dalszego utrzymywania tego ograniczenia. Ograniczenia tego nie stosuje się bowiem do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków oraz innych podmiotów określonych w art. 3 ust. 3, a w pozostałym zakresie nie ma ono praktycznego zastosowania. Utrzymywanie tego ograniczenia mogłoby być poza tym uznane za niezgodne z art. 56 w związku z art. 57 TWE.
23. Zmiany w zakresie pkt 14 w art. 9 mają wyłącznie charakter porządkowy i polegają na zastosowaniu w nim odesłania do tych przepisów art. 9, które są w nim utrzymywane.
24. Przepisy proponowane w pkt 15 w art. 9 zmierzają do uregulowania w sposób bardziej przejrzysty wyjątków od zasady walutowości wynikającej z art. 358 § 1 K.c. Proponuje się, aby ograniczeniami, w nawiązaniu do definicji obrotu dewizowego, objąć zarówno zawieranie umów oraz dokonywanie innych czynności prawnych, powodujących lub mogących powodować dokonywanie w kraju rozliczeń w walutach obcych, jak i dokonywanie w kraju takich rozliczeń, zaś wyjątkami od tych ograniczeń objąć przypadki, w których powyższe czynności były dokonywane w obrocie dewizowym:
 - a) z zagranicą, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 17 lit. a ustawy,
 - b) między nierezydentami,

- c) między rezydentami będącymi osobami fizycznymi, w zakresie nie związanym z działalnością gospodarczą.

Zakres, w jakim byłaby wyłączona zasada walutowości, wynikałby przy takim rozwiązaniu z konkretnych przepisów (ustawowych wyjątków i zezwoleń dewizowych), a nie z ogólnej zasady swobody obrotu dewizowego wyrażonej w art. 3 ust. 1, co niewątpliwie przyczyniłoby się do większej przejrzystości tych regulacji, a w konsekwencji do właściwego ich rozumienia i stosowania. Korzystanie z przepisów wyłączających stosowanie zasady walutowości mogłoby się odbywać tylko w zakresie dozwolonego na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego obrotu dewizowego.

25. Celem zmian w zakresie art. 15 jest zniesienie limitu transakcji zawieranych w ramach działalności kantorowej (obecnie 20 000 euro) i wprowadzenie w jego miejsce regulacji, zgodnie z którą sprzedaż wartości dewizowych nabytych przez przedsiębiorcę w ramach działalności kantorowej mogłaby być dokonywana wyłącznie po wprowadzeniu tych wartości do ewidencji na podstawie wpisu określającego datę realizacji transakcji. Przy takiej regulacji, w ramach działalności kantorowej będą mogły być sprzedawane tylko te wartości dewizowe (waluty obce), które będą znajdowały się na stanie kantoru (w kasie lub depozycie bankowym), co przy braku limitu transakcji powinno zapewnić pewność obrotu. Za zniesieniem limitu transakcji zawieranych w kantorach przemawia okoliczność, że przedsiębiorcy prowadzący działalność kantorową są instytucjami obowiązanyymi w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu, przez co zawierane przez nich transakcje podlegają przewidzianym w tej ustawie procedurom. Poza tym działalność kantorowa jest działalnością regulowaną, której wykonywanie podlega wymogom i warunkom przewidzianym w ustawie i rozporządzeniu wykonawczym, których przestrzeganie jest przedmiotem kontroli wykonywanej na podstawie ustawy przez Prezesa NBP.
26. Zmiany w art. 17b mają na celu nałożenie na przedsiębiorcę, który złożył wniosek o wpis do rejestru działalności kantorowej, obowiązku zawiadomie-

nia organu rejestrowego (Prezesa NBP), który jest także organem upoważnionym do wykonywania kontroli w zakresie tej działalności, o jej podjęciu.

27. Zmiany w zakresie art. 17c mają na celu uzupełnienie i doprecyzowanie przepisów dotyczących zawieszania działalności kantorowej. Proponowane ograniczenie długości okresu zawieszenia do 2 lat będzie przeciwdziałać niejasnym sytuacjom, w których nie byłoby wiadomo, czy przedsiębiorca zawiesił działalność kantorową, czy zaprzestał jej wykonywania. Poza tym proponowane upoważnienie dla organu rejestrowego do wykreślenia z rejestru działalności kantorowej, w drodze decyzji, wpisu dotyczącego przedsiębiorcy, który zawiesił i nie wznowił jej wykonywania oraz do zmiany wpisu w razie niewznowienia wykonywania działalności kantorowej w poszczególnych jednostkach będzie podstawą do porządkowania rejestru działalności kantorowej i gromadzenia w nim danych zgodnych ze stanem faktycznym.
28. Zmiany w art. 18 mają na celu objęcie obowiązkiem zgłoszenia nie tylko przywozu do kraju złota dewizowego i platyny dewizowej, bez względu na ilość, oraz krajowych i zagranicznych środków płatniczych o wartości przekraczającej łącznie równowartość 10 000 euro, ale także ich wywozu za granicę. Obecnie zgłaszanie wywozu za granicę krajowych lub zagranicznych środków płatniczych o wartości przekraczającej łącznie równowartość 10 000 euro następuje na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego dopuszczającego ich wywóz i stanowi warunek korzystania z tego zezwolenia. Zezwolenie to zostało wprowadzone w 2004 r. w związku z przystąpieniem Polski do UE, jako regulacja tymczasowa, która w ramach proponowanej nowelizacji ustawy zostanie zastąpiona obowiązkiem zgłoszenia wywozu, jako rozwiązaniem właściwym i stosowanym w niektórych krajach UE. Oprócz tego proponuje się zastąpienie w art. 18 organów Straży Granicznej, z dookreśleniem wykonujących kontrolę celną, organami Straży Granicznej, bez żadnego dookreślenia, z uwagi na niewykonywanie na granicy z państwami członkowskimi UE kontroli celnej. Dookreślenie to wydaje się zbędne także z tego powodu, że właściwość organów Straży Granicznej do wykonywania kontroli celnej lub kontroli granicznej wynika z odrębnych przepi-

sów. W związku z tymi zmianami, zaproponowano także odpowiednie zmiany w art. 20 i 21.

29. Kolejna zmiana w zakresie art. 18 dotyczy usunięcia z jego treści obecnego ust. 2, stanowiącego podstawę do dobrowolnego zgłaszania przywozu do kraju krajowych lub zagranicznych środków płatniczych o wartości nieprzekraczającej łącznie równowartość 10 000 euro. Przepis ten jest zbędny, gdyż zgłoszenie przywozu nie stanowi dokumentu potwierdzającego źródła pochodzenia środków płatniczych i nie znajduje przy tak zliberalizowanych przepisach dewizowych praktycznego zastosowania. Poza tym przepis ten może wnosić niejasność co do zasad wykonywania obowiązku zgłoszenia.
30. Uchylenie art. 19, nakładającego na rezydentów obowiązek okazywania organom celnym lub organom Straży Granicznej, na ich żądanie, dokumentów potwierdzających uprawnienie do wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych albo zezwolenia dewizowego uprawniającego do ich wywozu jest konsekwencją proponowanego uchylecia ograniczeń w zakresie wywozu za granicę tych wartości i środków, określonych w pkt 2 i 3 art. 9.
31. W art. 21 ustawy, stanowiącym upoważnienia dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydania rozporządzenia określającego sposób potwierdzania przywozu do kraju i wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, wzory zgłoszenia przywozu i wywozu oraz wzory dokumentów potwierdzających uprawnienie do wywozu, proponuje się, wobec zamierzonego uchylecia ograniczeń w zakresie wywozu za granicę wartości dewizowych oraz krajowych środków płatniczych, aby z tego upoważnienia zostały wyłączone, jako bezprzedmiotowe, sprawy dotyczące określenia wzorów dokumentów potwierdzających uprawnienie do wywozu. Proponuje się także, aby zostały zmienione wytyczne do wydania tego rozporządzenia, gdyż obecne wytyczne, mówiące o zapewnieniu kontroli obrotu dewizowego z zagranicą, są zbyt ogólne i nie określają celu, który powinien być brany pod uwagę przy wydawaniu tego rozporządzenia. Zgodnie z proponowanymi wytycznymi, wzory (treść) zgłoszeń przywozu i wywozu, a także sposób ich potwierdzania powinny tak zostać określone

w rozporządzeniu, aby na ich podstawie była zapewniona informacja dla potrzeb współpracy z organami informacji finansowej wykonywanej na podstawie art. 15a ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu. Współpraca między organami celnymi oraz Straży Granicznej a organami informacji finansowej jest podstawą utrzymania w ustawie obowiązków zgłaszania przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych. Zgłoszenia przywozu oraz zgłoszenia wywozu nie są bowiem wykorzystywane do innych celów.

32. Uchylenie rozdziału 6, którego przepisy (art. 22-24) określają sposób wysyłania za granicę wartości dewizowych oraz krajowych środków płatniczych, a także zasady kontroli obrotu dewizowego w tym zakresie, wiąże się z propozycją odstąpienia od odmiennego regulowania w prawie dewizowym tych spraw oraz jest konsekwencją proponowanego uchylenia ograniczeń w zakresie wysyłania za granicę tych wartości oraz środków. W wyniku proponowanych zmian wysyłanie za granicę wartości dewizowych oraz krajowych środków płatniczych będzie odbywać się w trybie i na zasadach określonych w przepisach prawa pocztowego i prawa celnego, z którego wynikają m.in. zasady kontroli obrotu towarowego w obrocie pocztowym z krajami trzecimi, a także zasady ewidencji obrotu towarowego w obrocie z państwami członkowskimi UE.
33. Zmiana tytułu rozdziału 7 ma na celu dostosowanie jego treści do zmian proponowanych w tym rozdziale, sprowadzających się do utrzymania w nim w zmienionym brzmieniu art. 25 i uchylenia pozostałych przepisów zawartych w art. 26-29.
34. Zmiany w art. 25, który obecnie nakłada na rezydentów obowiązek dokonywania przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju z nierezydentami za pośrednictwem uprawnionych banków, jeżeli kwota przekazu lub rozliczenia przekracza równowartość 10 000 euro, polegają na podwyższeniu tej kwoty do równowartości 15 000 euro, w celu zrównania jej z kwotą określoną w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie

działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, istnieje obowiązek dokonywania rozliczeń między przedsiębiorcami za pośrednictwem ich rachunków bankowych. Poza tą zmianą proponuje się poszerzenie zakresu obowiązku wynikającego z art. 25 i objęcie nim w ogólności przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju związanych z obrotem dewizowym. Propozycja ta wiąże się z zamiarem objęcia art. 25 operacji określonych w przewidzianym do uchylecia art. 28, tj. przekazów gotówkowych za granicę dokonywanych przez nierezydentów oraz wpłat własnych na rachunki bankowe oraz rachunki bankowe innych nierezydentów, a także potrzebą rozszerzenia obowiązku korzystania z pośrednictwa uprawnionych banków w obrocie dewizowym. W wyniku tych zmian obowiązkiem pośrednictwa uprawnionego banku zostałyby objęte wszelkie rozliczenia w kraju w obrocie dewizowym oraz wszelkie przekazy za granicę powyżej równowartości 15 000 euro, co umożliwiłoby rejestrowanie tych przekazów oraz rozliczeń przez uprawnione banki zgodnie z ustawą z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu. Obowiązkiem korzystania z pośrednictwa uprawnionych banków, zgodnie z proponowanym ust. 2 w art. 25, nie byłyby natomiast objęte te rozliczenia w kraju w obrocie dewizowym, których stroną byłyby takie banki. W takich przypadkach rejestrowanie tych operacji byłoby bowiem także zapewnione. Art. 25 w proponowanym brzmieniu stanowiłby zatem istotne uzupełnienie do ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu, gdyż na jego podstawie obrót dewizowy w kraju oraz przekazy pieniężne za granicę powyżej równowartości 15 000 euro musiałyby być dokonywane za pośrednictwem lub z udziałem uprawnionych banków. Obecnie wymóg taki istnieje jedynie w stosunku do rozliczeń w kraju między przedsiębiorcami, co nie gwarantuje pełnego wykorzystania możliwości płynących z ww. ustawy.

35. Uchylene art. 26 wiąże się z istotnymi wątpliwościami co do zgodności przewidzianych w nim procedur z art. 58 TWE w świetle orzecznictwa Euro-

pejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) mającego zastosowanie w tym zakresie. Przewidziane obecnie w art. 26 procedury podawania i dokumentowania przez rezydenta tytułu prawnego przy przekazie pieniężnym za granicę oraz rozliczeniu w kraju z nierezydentem, a także przy dokonywaniu przez nierezydentów przekazów gotówkowych za granicę oraz wpłat gotówkowych na własne rachunki bankowe lub rachunki innych nierezydentów nie spełniają bowiem kryteriów określonych w orzecznictwie ETS. W myśl orzecznictwa przewidziane w prawie wewnętrznym państwa członkowskiego procedury autoryzacji związane z transferem środków pieniężnych można uznać za nienaruszającą wynikającą z art. 56 TWE zasadę swobody przepływu kapitału, jeżeli są one uzasadnione przesłankami wynikającymi z art. 58 TWE bądź nadrzędnymi wymogami kierowania się dobrem publicznym oraz są one oparte na kryteriach obiektywnych, niezmiennych w czasie i podanych do publicznej wiadomości, a ich stosowanie podlega kontroli sądowej (orzeczenia ETS w sprawach: C-503/99 paragraf 45, C-463/00 paragraf 68 i 69, C-483/99 paragraf 45 i 46, C-367/98 paragraf 49 i 50). Stosowanie procedur określonych w art. 26 w stosunkach między bankiem a klientem nie jest przedmiotem kontroli sądowej, gdyż stosunki te nie mają charakteru administracyjnego. Ich wykonywanie przez banki podlega jedynie kontroli NBP oraz nadzorowi Komisji Nadzoru Bankowego. Poza tym przepisy art. 26, w zakresie w jakim odwołują się do ogólnych pojęć „tytułu prawnego” i „dokumentów potwierdzających podany tytuł” mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności z wymogiem opierania się w tym zakresie jedynie na obiektywnych, stałych i opublikowanych kryteriach. Procedury te opierają się bowiem w dużej mierze na uznaniowości wykonujących je pracowników banku oraz wydają się zbyt ogólne i przez to niezapewniające klientom banku wystarczającej pewności prawnej. Dodatkowo w przepisach nie zawarto wykazu „tytułów prawnych”, o których mowa w art. 26. Nawet jednak zamieszczenie w ustawie takiego wykazu nie rozwiałoby powyższych wątpliwości, gdyż wykaz taki mógłby mieć charakter jedynie przykładowego wyliczenia, i tym samym również nie spełniałby kryteriów obiektywności i niezmienności.

Ponadto zgodnie z orzecznictwem ETS procedury autoryzacji związane z transferem środków pieniężnych za granicę muszą być proporcjonalne do celu, któremu służą, nie mogą wykraczać poza to co niezbędne do jego osiągnięcia (C-503/99 paragraf 45, C-367/98 paragraf 49, C-463/00 paragraf 68, C-483/99 paragraf 45) oraz nie mogą być stosowane, w przypadku, gdy ten sam cel może być osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnych środków (C-367/98 paragraf 50, C-463/00 paragraf 69, C-483/99 paragraf 46). Biorąc zaś pod uwagę brak w Prawie dewizowym ograniczeń w przepływie kapitału z krajami Unii Europejskiej, OECD i EOG oraz postępującą liberalizację w zakresie przepływu kapitału między Polską a krajami trzecimi, dalsze funkcjonowanie procedur określonych w art. 26 Prawa dewizowego, w świetle ww. orzecznictwa byłoby rozwiązaniem nieproporcjonalnym, nieuzasadnionym i tym samym naruszającym wynikającą z art. 56 TWE zasadę swobody przepływu kapitału.

36. Uchylenie art. 27, przewidującego procedury kontrolne w zakresie wykonywania obowiązku podatkowego w odniesieniu do przychodów i dochodów nierezydentów osiąganych w kraju jest konsekwencją proponowanego uchylenia art. 26. Nie można bowiem wykonywać art. 27 bez stosowania procedur określonych w art. 26, tj. bez podania bankowi pośredniczącemu w przekazie za granicę, rozliczeniu z nierezydentem lub przyjmującemu wpłatę na rachunek bankowy nierezydenta tytułu prawnego oraz bez uwzięgodnienia podanego tytułu przez przedstawienie dokumentów ten tytuł potwierdzających. Bez tych procedur nie jest bowiem możliwe ustalenie, czy taki przekaz, rozliczenie lub wpłata wiążą się z osiągnięciem przez nierezydenta dochodu lub przychodu podlegającego w kraju opodatkowaniu.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że także same procedury przewidziane w art. 27, analizowane w świetle orzecznictwa ETS, mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności z wynikającą z art. 56 TWE zasadą swobody przepływu kapitału. Zgodnie z orzeczeniem ETS w sprawie C-478/98, ogólne domniemanie uchylania się od obowiązków podatkowych lub popełniania oszustw podatkowych nie może uzasadniać stosowania wobec wszystkich podatników środków, które ograniczałyby korzystanie

z fundamentalnej swobody gwarantowanej przez art. 56 TWE (swoboda przepływu kapitału) – tego rodzaju działanie nie byłoby także uzasadnione na podstawie art. 58 ust. 1 lit. b TWE. Przesłanka ochrony interesów finansowych państwa, jako argument przemawiający za dalszym utrzymywaniem ww. procedur, w świetle orzecznictwa ETS nie wydaje się więc wystarczającym uzasadnieniem.

Również przywoływane wcześniej w odniesieniu do procedur określonych w art. 26 orzecznictwo ETS może wskazywać na niezgodność procedur określonych w art. 27 z postanowieniami zawartymi w TWE. Stosowanie procedur określonych w art. 27, podobnie jak i określonych w art. 26, nie jest bowiem przedmiotem kontroli sądowej, zaś ich funkcjonowanie trudno byłoby uzasadniać nadrzędnymi wymogami kierowania się dobrem publicznym, skoro ich celem jest zapewnienie wykonywania przez nierezydentów zobowiązań podatkowych. Ponadto również i w ich przypadku można mówić o sygnalizowanej powyżej uznaniowości i braku pewności prawnej, zwłaszcza z uwagi na fakt, że w przedmiotowej sytuacji mamy de facto do czynienia z niesformalizowanym, nieprzewidującym żadnej procedury odwoławczej ani kontroli sądowej, wykonywanym przez niebędących częścią aparatu skarbowego pracowników banku postępowaniem w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych.

Procedury określone w art. 27 można ponadto w świetle przytaczanego powyżej orzecznictwa uznać za nieproporcjonalne i nieuzasadnione z uwagi na możliwość stosowania innych środków ochrony, w szczególności takich jak:

- 1) możliwość stosowania mechanizmów współpracy organów skarbowych z Generalnym Inspektorem Kontroli Finansowej wynikających z ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu; zgodnie z art. 25 Prawa dewizowego większość rozliczeń związanych z dokonywaniem obrotu dewizowego musi być dokonywana za pośrednictwem uprawnionych banków (w projektowanej ustawie obowiązek ten ma ulec dodatkowo poszerzeniu), które jako instytucje obowiązane mają

obowiązek gromadzenia i przekazywania Generalnemu Inspektorowi Kontroli Finansowej szczegółowych informacji o każdej transakcji podlegającej ww. ustawie, zgodnie zaś z art. 33 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, informacje o transakcjach objętych przepisami tej ustawy – w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych – mogą zostać przez Generalnego Inspektora Kontroli Finansowej udostępnione, na pisemny i uzasadniony wniosek, Generalnemu Inspektorowi Kontroli Skarbowej, dyrektorom izb skarbowych oraz dyrektorom urzędów kontroli skarbowej. Ponadto zgodnie z art. 33 ust. 3 ww. ustawy Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej może przekazywać ww. organom informacje o transakcjach wiążących się z takimi sprawami również z własnej inicjatywy; przy wykorzystaniu ww. mechanizmów możliwe jest zatem uzyskiwanie przez organy skarbowe od organów zajmujących się przeciwdziałaniem „praniu brudnych pieniędzy” informacji o dokonywanych w obrocie dewizowym transakcjach, których przedmiotem mogą być przychody lub dochody podlegające w kraju opodatkowaniu i co do których istnieje podejrzenie nieuregulowania w ich zakresie zobowiązania podatkowego,

- 2) pełna możliwość dochodzenia i egzekwowania zobowiązań podatkowych od rezydentów, którzy w przypadku większości dochodów i przychodów osiąganych przez nierezydentów w kraju obowiązani są, jako płatnicy, do pobrania podatku lub zaliczki na podatek i w stosunku do których bez przeszkód mogą być stosowane środki prawne wynikające z krajowego prawa, służące dochodzeniu i egzekwowaniu należności podatkowych,
- 3) możliwość stosowania mechanizmów międzynarodowej współpracy podatkowej, wynikających z dwustronnych i wielostronnych umów międzynarodowych.

Niezależnie od powyższego dalsze utrzymywanie procedur określonych w art. 27, wydaje się nieuzasadnione również z uwagi na ich nieproporcjonalność do reguł obowiązujących w przypadku fizycznego wywozu gotówki. Z fizycznym wywozem za granicę środków płatniczych nie wiążą się bowiem żadne procedury kontrolne w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego. Trudno także byłoby wyobrazić sobie ewentualne wprowadzenie

do Prawa dewizowego i stosowanie tego rodzaju procedur w przypadku fizycznego wywozu środków płatniczych. Niezrozumiałe byłoby zatem utrzymywanie obowiązku udokumentowania faktu uregulowania zobowiązania podatkowego jednym z dokumentów wymienionych w art. 27 w przypadku transferu za granicę dokonywanego za pośrednictwem banku przy jednoczesnym braku takiego obowiązku w przypadku transferu dokonywanego poprzez fizyczny wywóz gotówki.

37. Uchylenie art. 28, z którego wynika obowiązek wykonywania przez uprawnione banki procedur określonych w art. 26 i 27 w stosunku do nierezydentów dokonujących za ich pośrednictwem przekazów gotówkowych za granicę oraz wpłat gotówkowych na rachunki bankowe własne oraz innych nierezydentów jest konsekwencją proponowanego przeniesienia tych operacji do art. 25 oraz uchylenia art. 26 i 27.
38. Uchylenie art. 29, nakładającego na rezydentów obowiązek przechowywania, na potrzeby kontroli skarbowej, dokumentów określonych w art. 26 i 27, wiąże się z propozycją uchylenia tych artykułów oraz uregulowania obowiązku przechowywania dokumentów w rozdziale 8, w dodawanym w nim art. 32a, przy jednoczesnej zmianie tytułu tego rozdziału oraz odpowiednim określeniu zakresu tego obowiązku.
39. Zmiana ust. 1 w art. 30 polega na objęciu obowiązkiem przekazywania danych do NBP, danych o obrocie dewizowym, a nie jak dotychczas – o obrocie dewizowym z zagranicą oraz danych o działalności kantorowej, stosownie do przedmiotu ustawy określonego w art. 1. Obecnie obowiązek przekazywania danych do NBP dotyczy rezydentów i odnosi się do dokumentów związanych z dokonaniem przez nich obrotu dewizowym z zagranicą, co może budzić wątpliwości, czy obowiązek ten dotyczy także przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową i czy odnosi się do dokumentów związanych z taką działalnością. Przedsiębiorcy, jako wykonujący działalność kantorową w kraju, są bowiem rezydentami, a dokonywane przez nich transakcje, jako mające za przedmiot wartości dewizowe, są obrotem dewizowym z zagranicą, jeżeli są zawierane z nierezydentami, co może wskazywać na zastosowanie tego obowiązku także do tych podmiotów. Biorąc

jednak pod uwagę oddzielne traktowanie w ustawie obrotu dewizowego i działalności kantorowej, zaproponowano także oddzielne ich traktowanie w przepisach nakładających obowiązek przekazywania danych do NBP oraz obowiązek przechowywania dokumentów (art. 32a).

40. Zmiana w ust. 3 art. 30 polega na zmianie organu upoważnionego do wydania rozporządzenia: z Rady Ministrów na ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (art. 8 ust. 1 pkt 8).
41. Zmiany w art. 32 polegają na objęciu obowiązkiem przekazywania przez rezydentów, pośredniczącym w obrocie dewizowym bankom, na ich żądanie, informacji o obrocie dewizowym, a nie jak obecnie o obrocie dewizowym z zagranicą, w celu zapewnienia pełnego wykonywania przez te banki wobec NBP obowiązku sprawozdawczego na potrzeby statystyki bilansu płatniczego. Poza tym proponuje się, w celu uszczegółowienia przepisu art. 32 nakładającego ten obowiązek, określenie w nim, czego mogą dotyczyć żądane przez banki informacje.
42. Dodanie art. 32a ma na celu zapewnienie na potrzeby kontroli skarbowej oraz kontroli wykonywanej przez Prezesa NBP dokumentacji dotyczącej dokonanego przez kontrolowane podmioty obrotu dewizowego, podlegającego ograniczeniom lub obowiązkom określonym w ustawie oraz w zakresie wykonywanej przez przedsiębiorców działalności kantorowej, w związku z:
 - art. 2 ust. 1 pkt 16 ustawy o kontroli skarbowej, z którego wynika, że do zakresu kontroli skarbowej należy m.in. badanie przestrzegania przez rezydentów i nierezydentów ograniczeń i obowiązków określonych w przepisach Prawa dewizowego oraz warunków udzielonych na ich podstawie zezwoleń dewizowych, a także warunków wykonywania działalności kantorowej,
 - art. 33 ustawy upoważniającym Prezesa NBP do wykonywania kontroli w zakresie udzielonych indywidualnych zezwoleń dewizowych, działalno-

ści kantorowej oraz wykonywania obowiązku przekazywania danych statystycznych do NBP.

43. Zmiana tytułu rozdziału 9 ma na celu dostosowanie jego treści do wcześniej wprowadzonych zmian w tym rozdziale, dotyczących kompetencji Prezesa NBP w zakresie kontroli dewizowej.
44. Zmiany w art. 33 i art. 39 oraz uchylenie art. 40a są następstwem uchylecia art. 26-29 oraz zmian w art. 30 ust. 1 i wprowadzenia art. 32a.

Zmiany do ustawy – Kodeks karny skarbowy wprowadzane w art. 2 projektu

1. Zmiana w zakresie § 2 w art. 20 polega na wykreśleniu z niego art. 98 oraz art. 106-106b, do których odsyła ten przepis, w związku z proponowanym uchyleciem w K.k.s. tych artykułów.
2. Zmiana w zakresie § 4 w art. 30 polega na wykreśleniu z niego art. 99 § 1 i 2, do których odsyła ten przepis, w związku z proponowanym uchyleciem w K.k.s. całego art. 99.
3. Zmiany w zakresie § 2 w art. 34 polegają na wykreśleniu z niego art. 99 § 1, art. 105 § 1, art. 106 § 1, art. 106a § 1, art. 106b § 1 oraz art. 106i § 1, do których odsyła ten przepis, w związku z proponowanym uchyleciem w K.k.s. tych artykułów.
4. Uchylenie pkt 2 w § 2 art. 38 wiąże się z propozycją uchylecia art. 99, do którego odsyła ten przepis.
5. Zmiana § 4 w art. 49 polega na wykreśleniu z niego art. 99 § 3, do którego odsyła ten przepis i wiąże się z propozycją uchylecia art. 99.
6. Uchylenie art. 98 i 99 wynika z propozycji uchylecia w ustawie – Prawo dewizowe pkt 1-3 w art. 9.
7. Zmiana § 1 w art. 101 polega na dostosowaniu jego treści do pkt 5 w art. 9 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.
8. Zmiana § 1 w art. 102 polega na dostosowaniu jego treści do pkt 7 w art. 9 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.

9. Zmiana § 1 w art. 103 polega na dostosowaniu jego treści do pkt 8 w art. 9 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.
10. Uchylenie art. 105-106b wiąże się z propozycją uchylenia pkt 10-13 w art. 9 ustawy – Prawo dewizowe.
11. Zmiana art. 106f polega na dostosowaniu jego treści do art. 18 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.
12. Uchylenie art. 106g wynika z propozycji uchylenia w ustawie – Prawo dewizowe art. 19.
13. Zmiana art. 106h polega na dostosowaniu jego treści do art. 20 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.
14. Uchylenie art. 106i wynika z propozycji uchylenia w ustawie – Prawo dewizowe art. 22.
15. Zmiana § 1 w art. 106j polega na dostosowaniu jego treści do art. 25 ust. 1 ustawy – Prawo dewizowe w brzmieniu proponowanym w projekcie.
16. Zmiana art. 106k polega na dostosowaniu jego treści do art. 32a, wprowadzanego do ustawy – Prawo dewizowe w miejsce art. 29, w brzmieniu proponowanym w projekcie.
17. Zmiana art. 106l polega na dostosowaniu jego treści do ust. 1 w art. 30 ustawy – Prawo dewizowe, w brzmieniu proponowanym w projekcie.
18. Zmiany w pkt 1 w § 1 art. 133, określającym zakres spraw, w których urzędy celne prowadzą postępowanie przygotowawcze, polegają na wykreśleniu w nim art. 99, 100 i 106g, w związku z propozycją uchylenia w K.k.s. art. 99 i 106g oraz powierzenia prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach określonych w art. 100 przez urzędy skarbowe, zgodnie z pkt 2 w § 1 art. 133.
19. Zmiany w pkt 1 w § 1 art. 134, określającym zakres spraw, w których Straż Graniczna prowadzi postępowanie przygotowawcze, polegają na wykreśleniu w nim art. 99, 100 i 106g, w związku z propozycją uchylenia w K.k.s. art. 99 i 106g oraz powierzenia prowadzenia postępowania przy-

gotowawczego w sprawach określonych w art. 100 przez urzędy skarbowe, zgodnie z pkt 2 w § 1 art. 133.

W art. 3 przewidziano przepis przejściowy utrzymujący w mocy w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy akty wykonawcze wydane na podstawie przepisów upoważniających zmienianych w projekcie (art. 7, art. 21 i art. 30 ust. 3).

W art. 4 przewidziano, że ustawa nowelizująca wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia, co wydaje się wystarczającym terminem, zważywszy, że w projekcie nie przewidziano regulacji, w związku z którymi należałoby przyjąć dłuższy termin.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia zmian do ustawy

Podstawowym celem proponowanej nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.) jest poprawienie lub uchylenie tych jej przepisów, które mogą budzić wątpliwości co do ich zgodności z prawem wspólnotowym. Zmianie lub uchyleniu będą podlegać w szczególności przepisy regulujące zasady udzielania zezwoleń dewizowych (art. 5 i 6), zakres ograniczeń w przepływie kapitału do i z krajów trzecich (art. 9) oraz procedury obowiązujące przy przywozie do kraju oraz wywozie i wysyłaniu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych (art. 18-24), a także przy dokonywaniu za pośrednictwem uprawnionych banków przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju w obrocie dewizowym (art. 26 i 27). Dzięki tym zmianom nastąpi jednoczesne uporządkowanie i uproszczenie przepisów dewizowych. W ramach nowelizacji nastąpi także uściślenie oraz doprecyzowanie przepisów ustawy budzących wątpliwości, co powinno przyczynić się do właściwego ich rozumienia i stosowania.

2. Podmioty, na które oddziałuje nowelizacja

Zaproponowana regulacja będzie miała wpływ na szeroki krąg podmiotów dokonujących czynności obrotu dewizowego, do których odnoszą się wprowadzane zmiany.

3. Zakres oceny skutków regulacji

Wejście w życie ustawy nie pociągnie za sobą zwiększonych kosztów, w związku z czym nie ma potrzeby tworzenia pogłębionej analizy.

4. Skutki wprowadzenia ustawy

– Wpływ ustawy na dochody i wydatki sektora finansów publicznych

Wejście w życie ustawy nie spowoduje wydatków dla sektora publicznego.

- Wpływ ustawy na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.

- Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Ustawa nie będzie miała bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

- Wpływ regulacji na sytuacje i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków dla sytuacji regionów.

5. Zakres konsultacji społecznych

Projekt był przedmiotem konsultacji społecznych z PPUP „Poczta Polska”, Związkiem Banków Polskich, Krajową Izbą Gospodarczą oraz Stowarzyszeniem Właścicieli Kantorów i Lombardów. Zgłoszone przez ww. instytucje uwagi zostały uwzględnione bądź wyjaśnione.



**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Ewa Ośniecka-Tamecka

Min.EOT/1300/2006/DP/ot

Warszawa, 5.06.06.

**Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo dewizowe oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Ewę Ośniecką-Tamecką

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-72-06) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pani Zyta Gilowska
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Finansów

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie - należy przez to rozumieć ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe;
- 2) krajach BIT - należy przez to rozumieć kraje trzecie, z którymi Rzeczpospolitą Polską wiążą umowy o wzajemnym popieraniu i ochronie inwestycji;
- 3) nierezydentach z krajów BIT - należy przez to rozumieć osoby fizyczne, osoby prawne oraz inne podmioty, posiadające zdolność zaciągania zobowiązań i nabywania praw we własnym imieniu, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w krajach BIT; przez nierezydentów z krajów BIT należy także rozumieć znajdujące się w tych krajach oddziały, przedstawicielstwa i przedsiębiorstwa utworzone przez rezydentów lub nierezydentów z innych krajów.

2. Na równi z krajami BIT oraz nierezydentami z krajów BIT traktuje się odpowiednio Federację Rosyjską, Republikę Kirgiską, Republikę Armenii, Gruzję, Turkmenistan, Republikę Południowej Afryki i Algierską Republikę Ludowo-Demokratyczną oraz nierezydentów z tych krajów.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu zezwala się na zawarcie umowy lub dokonanie innej czynności prawnej, zezwala się także na dokonanie rozliczenia pieniężnego w wykonaniu takiej umowy lub czynności, z uwzględnieniem obowiązków określonych w ustawie, chyba że z rozporządzenia wynika co innego.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 220, poz. 1887).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003r. Nr 228, poz. 2260 oraz z 2004r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808.

Rozdział 2

Zezwolenia na odstępowanie od ograniczeń w dokonywaniu obrotu dewizowego z zagranicą

§ 3. Zezwala się na:

- 1) przekazywanie przez rezydentów do krajów BIT, za pośrednictwem uprawnionych banków, krajowych lub zagranicznych środków płatniczych, z przeznaczeniem na podjęcie lub rozszerzenie w tych krajach działalności gospodarczej, w tym na nabycie nieruchomości na potrzeby tej działalności;
- 2) nabywanie przez rezydentów:
 - a) udziałów i akcji w spółkach mających siedzibę w krajach BIT, a także obejmowanie udziałów i akcji w takich spółkach,
 - b) jednostek uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania, mających siedzibę w krajach BIT,
 - c) dłużnych papierów wartościowych o rocznym lub dłuższym terminie wykupu, wyemitowanych bądź wystawionych przez nierezydentów z krajów BIT;
- 3) nabywanie przez rezydentów w czasie pobytu w krajach trzecich walut obcych, będących prawnym środkiem płatniczym w tych krajach, w zamian za inne wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze, w celu ich wydatkowania w tych krajach na pokrycie zobowiązań powstałych zgodnie z ustawą lub zezwoleniem dewizowym;
- 4) otwieranie przez rezydentów rachunków w bankach i oddziałach banków mających siedzibę w krajach trzecich, w celu dokonywania za ich pośrednictwem rozliczeń z nierezydentami z tych krajów, w zakresie dozwolonych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego czynności obrotu dewizowego;
- 5) otwieranie przez polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i inne polskie przedstawicielstwa oraz misje specjalne, korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych, znajdujące się w krajach trzecich, rachunków w bankach i oddziałach banków mających siedzibę w tych krajach.

Rozdział 3

Zezwolenia na odstępowanie od ograniczeń w dokonywaniu obrotu wartościami dewizowymi w kraju

§ 4. Zezwala się na dokonywanie w kraju, między rezydentami, rozliczeń w walutach obcych:

- 1) otrzymanych przez rezydenta od nierezydenta, w celu pokrywania w jego imieniu lub na jego rachunek zobowiązań wobec rezydentów;
- 2) uzyskanych przez rezydenta na rachunek drugiego rezydenta w obrocie dewizowym z zagranicą.

§ 5. 1. Zezwala się rezydentom będącym pracodawcami w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy na:

- 1) dokonywanie w kraju wpłat w walutach obcych na rachunki bankowe pracowników, będących rezydentami, z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz innych należnych świadczeń związanych z wykonywaniem pracy za granicą;
- 2) dokonywanie na rzecz pracowników, będących rezydentami, płatności w walutach obcych, z tytułu podróży służbowej odbywanej poza granicami kraju w sprawach tych pracodawców.

2. Zezwala się pracownikom, będącym rezydentami, na dokonywanie na rzecz pracodawców, będących rezydentami, płatności w walutach obcych, w rozliczeniu świadczeń otrzymanych w związku z wykonywaniem pracy za granicą lub odbywaniem za granicą podróży służbowej w sprawach tych pracodawców.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do stron stosunku służbowego nawiązanego w drodze mianowania oraz do osób pełniących na podstawie wyboru bądź powołania określone funkcje w organach osób prawnych lub organach władzy publicznej, niebędących pracownikami.

§ 6. Zezwala się na dokonywanie w kraju rozliczeń w walutach obcych między rezydentami i Korporacją Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A., o ile rozliczenia takie następują w związku z zawartymi na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.³⁾) umowami ubezpieczenia eksportowego lub udzielonymi na podstawie tej ustawy gwarancjami ubezpieczeniowymi.

§ 7. Zezwala się na dokonywanie w kraju, między rezydentami, rozliczeń w euro i innych walutach wymienialnych, o ile jedną ze stron rozliczenia jest konsument w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.).

§ 8. Zezwala się na dokonywanie w kraju, między rezydentami, rozliczeń w euro, w zakresie:

- 1) środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 i Nr 169, poz. 1420),
- 2) środków innych niż określone w pkt 1, przeznaczanych na współfinansowanie projektów realizowanych przy udziale środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej

- o ile dokonywanie takich rozliczeń jest zgodne z umowami międzynarodowymi i procedurami, o których mowa w art. 200 ust.1 ustawy wymienionej w pkt 1 oraz innymi jej przepisami.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2005r. Nr 143, poz.1204.

§ 9. Zezwala się na dokonywanie w kraju, między rezydentami, rozliczeń w walutach wymienialnych, w zakresie środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, niepodlegających zwrotowi, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych, o ile dokonywanie takich rozliczeń jest zgodne z umowami międzynarodowymi i procedurami, o których mowa w art. 39 ust.1 tej ustawy oraz innymi jej przepisami.

Rozdział 4

Zezwolenia na odstępowanie od obowiązków związanych z rozliczeniami w kraju w obrocie dewizowym

§ 10. Zezwala się na dokonywanie w kraju rozliczeń związanych z obrotem dewizowym bez pośrednictwa uprawnionego banku, o ile stroną takich rozliczeń jest konsument w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny.

Rozdział 5

Pozostałe zezwolenia

§ 11. Zezwala się:

- 1) rezydentom będącym przedsiębiorcami o kapitale własnym w wysokości stanowiącej równowartość co najmniej 5.000.000 euro prowadzącym, zgodnie z udzieloną przez właściwe organy koncesją, działalność gospodarczą polegającą na poszukiwaniu i wydobyciu ropy naftowej i gazu ziemnego,
- 2) rezydentom, na których przeniesiono, za zgodą właściwych organów, część uprawnień i obowiązków z koncesji, o których mowa w pkt 1, jeżeli indywidualnie lub łącznie spełniają oni określony w pkt 1 warunek dotyczący wysokości kapitału własnego,

na otwieranie rachunków w bankach i oddziałach banków mających siedzibę w krajach trzecich, w celu gromadzenia środków uzyskanych z prowadzonej działalności gospodarczej.

§ 12. Zezwala się:

- 1) rezydentom prowadzącym działalność w zakresie transportu morskiego: armatorom żeglugi liniowej, armatorom żeglugi trampowej, armatorom żeglugi promowej, armatorom żeglugi pasażerskiej, armatorom ratownictwa morskiego, armatorom żeglugi śródlądowej, szkolnictwu morskiemu, zapleczu naukowo-badawczemu transportu morskiego, zaopatrzeniu i obsłudze platform poszukiwawczo-wydobywczych,
- 2) rezydentom prowadzącym działalność w zakresie rybołówstwa morskiego: armatorom rybołówstwa bałtyckiego, armatorom rybołówstwa dalekomorskiego, armatorom pomocniczej floty rybołówstwa, zapleczu naukowo-badawczemu rybołówstwa morskiego,
- 3) rezydentom prowadzących działalność poszukiwawczo-wydobywczą na morzu,
- 4) rezydentom będących armatorami jednostek specjalnych, w tym dźwigów pływających,

na otwieranie rachunków w bankach i oddziałach banków mających siedzibę w krajach trzecich, w celu gromadzenia środków uzyskanych z prowadzonej za granicą działalności gospodarczej.

§ 13. Zezwala się rezydentom i nierezydentom na odstąpienie od obowiązku zgłaszania, w formie pisemnej, organom celnym lub organom Straży Granicznej, przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych złożonych na przechowanie i znajdujących się w kasie polskiego statku, pod warunkiem zgłoszenia ich w formie pisemnej przez kapitana statku organowi celnemu przy odprawie wejściowej, ze wskazaniem wartości i środków należących do poszczególnych osób.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 września 2002 r. w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych (Dz. U. Nr 154, poz. 1273 oraz z 2004r. Nr 73, poz. 658).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, regulująca dokonywanie obrotu dewizowego, określa m.in. czynności obrotu dewizowego podlegające ograniczeniom oraz określa obowiązki związane z dokonywaniem takiego obrotu. Odstępowanie od tego rodzaju ograniczeń i obowiązków dozwolone jest na podstawie ogólnego bądź indywidualnego zezwolenia dewizowego. Indywidualnych zezwoleń dewizowych udziela Prezes Narodowego Banku Polskiego w drodze decyzji administracyjnych. Ogólne zezwolenia dewizowe udzielane są zaś w drodze rozporządzenia wydawanego na podstawie art.7 ustawy Prawo dewizowe przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie wspomnianej delegacji. Ma ono zastąpić obecnie w tym zakresie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 września 2002 r. w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych. Wydanie nowego rozporządzenia podyktowane jest dokonywaną obecnie nowelizacją ustawy Prawo dewizowe, w ramach której zmianie ulegnie treść przepisu upoważniającego do jego wydania.

W ramach wspomnianej nowelizacji uchyleniu ulegnie także szereg przewidzianych obecnie w ustawie Prawo dewizowe ograniczeń w dokonywaniu obrotu dewizowego. Uchyleniu ulegną w szczególności: ograniczenia w zakresie dokonywania wywozu i wysyłania za granicę

wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych, ograniczenia w zakresie nabywania w kraju przez nierezydentów określonych instrumentów finansowych, ograniczenia w zakresie udzielania i zaciągania w obrocie z zagranicą krótkoterminowych kredytów i pożyczek, udzielania oraz ustanawiania przez rezydentów zabezpieczeń na rzecz nierezydentów z krajów trzecich oraz dokonywania przez rezydentów darowizn na rzecz nierezydentów z krajów trzecich. Tym samym w projektowanym rozporządzeniu nie będzie potrzeby udzielania w zakresie w/w ograniczeń zezwoleń ogólnych funkcjonujących obecnie na gruncie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 września 2002 r. W pozostałym zaś zakresie zapisy projektowanego rozporządzenia będą stanowić w dużej mierze powtórzenie uregulowań zawartych w w/w rozporządzeniu z dnia 3 września 2002 r.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje zmniejszenia dochodów bądź zwiększenia wydatków podmiotów sektora finansów publicznych ponad wielkości przewidziane w danych częściach budżetowych ani skutków finansowych dla budżetu państwa.

Ocena skutków regulacji:

dot. projektu rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych.

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

W związku z dokonywaną nowelizacją przepisów ustawy – Prawo dewizowe oraz dokonywaną w jej ramach zmianą treści przepisów na podstawie których wydano obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 września 2002 r. w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych powstaje konieczność wydania w tym zakresie nowego rozporządzenia, które ponadto uwzględniałoby zmiany dokonane w innych przepisach tej ustawy.

2. Zakres oceny skutków regulacji

Wejście w życie rozporządzenia nie pociągnie za sobą zwiększonych kosztów w związku z czym nie ma potrzeby tworzenia pogłębionej analizy.

3. Skutki wprowadzenia rozporządzenia

- Wpływ rozporządzenia na dochody i wydatki sektora finansów publicznych. Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje wydatków dla sektora publicznego.
- Wpływ rozporządzenia na rynek pracy
Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.
- Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki
Rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki
- Wpływ regulacji na sytuacje i rozwój regionów
Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków dla sytuacji regionów.

Nie przeprowadzono konsultacji społecznych, ponieważ najistotniejsze, merytoryczne postanowienia dotyczące przedmiotowych kwestii zawarte są w projektowanej nowelizacji ustawy – Prawo dewizowe, tzn. w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Prawo dewizowe oraz o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy, który był

przedmiotem konsultacji ze Związkiem Banków Polskich oraz Stowarzyszeniem Właścicieli Kantorów i Lombardów.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie sposobu dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych oraz wzorów zgłoszeń przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178 z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych;
- 2) wzory zgłoszenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych.

§ 2. Określa się wzory zgłoszenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, stanowiące odpowiednio załączniki nr 1 i 2 do rozporządzenia.

§ 3. Potwierdzenie przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych następuje przez odcisnięcie pieczęci organu celnego lub stempla organu Straży Granicznej i datownika na zgłoszeniach, o których mowa w § 2, oraz zamieszczeniu na nich podpisu pracownika lub funkcjonariusza celnego albo funkcjonariusza Straży Granicznej.

§ 4. Pisemne zgłoszenia, o których mowa w § 2, wypełnia się w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz, po jego potwierdzeniu, podlega zwrotowi osobom, które przedstawiły go do kontroli, a drugi, zatrzymaniu przez organ celny lub organ Straży Granicznej.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 września 2002 r. w sprawie sposobu dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych oraz wykazu dokumentów potwierdzających uprawnienie do wywozu (Dz. U. Nr 154, poz. 1277 oraz z 2004r. Nr 127, poz. 1322).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Minister Finansów

W porozumieniu:

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 220, poz. 1887).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 228, poz. 2260, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 173, poz. 1808 oraz z 2006 r. Nr, poz.

WZÓR

ZGŁOSZENIE

przywozu do Polski wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych

Ja, niżej podpisany(a)
(imię i nazwisko)

zamieszkały(a) w, legitymujący(a)
(kraj stałego zamieszkania)

się¹⁾ o nr, niniejszym zgłaszam przywóz
w dniu dzisiejszym do Polski następujących wartości dewizowych lub krajowych środków
płatniczych:

zagraniczne czeki i weksle (inne dewizy)²⁾
.....

złoto dewizowe³⁾

platyna dewizowa³⁾

waluty obce⁴⁾

waluta polska⁵⁾

inne krajowe środki płatnicze⁶⁾

Niniejsze zgłoszenie składam⁷⁾

.....
(data i podpis zgłaszającego)

.....
(pieczęć organu celnego
lub organu Straży Granicznej)

.....
(podpis pracownika lub
funkcjonariusza celnego albo
funkcjonariusza Straży Granicznej)

Miejscowość, dnia 200... r.

Uwagi:

- * Zgłoszeniu podlega przywóz do Polski złota dewizowego lub platyny dewizowej, bez względu na ilość (wagę) oraz krajowych lub zagranicznych środków płatniczych, których łączna wartość przekracza równowartość 10.000 euro.
- * Zgłoszenie należy wypełnić w dwóch egzemplarzach.

¹⁾ Podać dokument podróży.

²⁾ Podać rodzaj (czeki, czeki podróżnicze, weksle, akredytywy pieniężne, polecenia wypłat, przekazy pieniężne), walutę i wartość nominalną.

³⁾ Podać postać (naturalna, sztaby, sztabki, monety bite po roku 1850, półfabrykaty, przedmioty niemające znamion wyrobu użytkowego) oraz liczbę i wagę.

⁴⁾ Podać walutę i ilość (w cyfrach i słownie).

⁵⁾ Podać ilość (w cyfrach i słownie).

⁶⁾ Podać rodzaj i wartość nominalną.

⁷⁾ Podać nazwę i siedzibę firmy/instytucji albo imię i nazwisko oraz adres osoby fizycznej, w imieniu której dokonywane jest zgłoszenie, lub wpisać wyrazy "w imieniu własnym".

WZÓR

ZGŁOSZENIE

wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych

Ja, niżej podpisany(a),
(imię i nazwisko)

zamieszkały(a) w, legitymujący(a)
(kraj stałego zamieszkania)

się¹⁾ o nr, niniejszym zgłaszam
wywóz za granicę do następujących wartości:
(kraj docelowy)

zagraniczne czek i weksle (inne dewizy)²⁾

złoto dewizowe³⁾

platyna dewizowa³⁾

waluty obce⁴⁾

waluta polska⁵⁾

inne krajowe środki płatnicze⁶⁾

Wymienione wyżej wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze wywożę z
przeznaczeniem na⁷⁾:

Wymienione wyżej wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze uzyskałem(am) w
kraju z tytułu:⁸⁾

Niniejsze zgłoszenie składam⁹⁾

.....
(data i podpis zgłaszającego)

.....
(pieczęć organu celnego
lub organu Straży Granicznej)

.....
(podpis pracownika lub
funkcjonariusza celnego albo
funkcjonariusza Straży Granicznej)

Miejscowość, dnia 200... r.

Uwagi:

- * Zgłoszeniu podlega wywóz za granicę złota dewizowego lub platyny dewizowej, bez względu na ilość (wagę) oraz krajowych lub zagranicznych środków płatniczych, których łączna wartość przekracza równowartość 10.000 euro.
- * Na żądanie organów celnych lub organów Straży Granicznej wykonujących kontrolę celną należy przedstawiać wywożone wartości lub środki do kontroli.
- * Zgłoszenie należy wypełnić w dwóch egzemplarzach.

¹⁾ Podać dokument podróży.

²⁾ Podać rodzaj (czeki, czeki podróżnicze, weksle, akredytywy pieniężne, polecenia wypłat, przekazy pieniężne), walutę i wartość nominalną.

³⁾ Podać postać (naturalna, sztaby, sztabki, monety bite po roku 1850, półfabrykaty, przedmioty niemające znamion wyrobu użytkowego) oraz liczbę i wagę.

⁴⁾ Podać walutę i ilość (w cyfrach i słownie).

⁵⁾ Podać ilość (w cyfrach i słownie).

⁶⁾ Podać rodzaj i wartość nominalną.

⁷⁾ Wypełniają rezydenci.

⁸⁾ Wypełniają nierezydenci.

⁹⁾ Podać nazwę i siedzibę firmy/institucji albo imię i nazwisko oraz adres osoby fizycznej, w imieniu której dokonywane jest zgłoszenie, lub wpisać wyrazy "w imieniu własnym".

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie ma stanowić wykonanie upoważnienia zawartego w art.21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178 z późn. zm.) w brzmieniu określonym w projekcie ustawy nowelizującej. Projektowane rozporządzenie ma zastąpić obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 września 2002 r. w sprawie sposobu dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych oraz wykazu dokumentów potwierdzających uprawnienie do wywozu (Dz. U. Nr 154, poz. 1277 oraz z 2004r. Nr 127, poz. 1322). Przedmiotowe rozporządzenie będzie dotyczyło kwestii technicznych związanych z nałożonymi na rezydentów i nierezydentów obowiązkami w zakresie wywozu za granicę i przywozu do kraju wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych.

Projektowane rozporządzenie, zgodnie z delegacją, będzie określać:

- sposób dokonywania potwierdzenia przywozu do kraju złota dewizowego lub platyny dewizowej, a także krajowych lub zagranicznych środków płatniczych,
- wzory zgłoszenia przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych.

Na podstawie zgłoszeń przywozu do kraju oraz wywozu za granicę wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych będą zbierane dane przez organy celne lub organy Straży Granicznej. Dane te będą następnie wykorzystywane w ramach wykonywania ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003r. Nr 153, poz. 1505 z późn. zm.).

Wejście w życie rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa i nie spowoduje zwiększenia wydatków podmiotów sektora finansów publicznych ani zmniejszenia ich dochodów.

Ocena skutków regulacji

1. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje wydatków dla sektora publicznego.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4. Wpływ rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

5. Konsultacje społeczne.

Projekt będzie ogłoszony na stronach Biuletynu Informacji Publicznej, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169. poz. 1414).

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego oraz przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową obowiązku przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej

Na podstawie art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób, zakres i terminy wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego, zwanych dalej "rezydentami", oraz przez przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową obowiązku przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu, zwanemu dalej "NBP", danych niezbędnych do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej, zwanych dalej "danymi";
- 2) wysokość kwot, których przekroczenie powoduje powstanie obowiązku, o którym mowa w pkt 1.

§ 2. 1. Ustalone w rozporządzeniu okresy sprawozdawcze (miesiąc, kwartał, rok) odpowiadają okresom kalendarzowym.

2. Dane przekazywane na podstawie rozporządzenia powinny być zgodne z danymi wynikającymi z ksiąg rachunkowych lub innych dokumentów źródłowych obrazujących stan faktyczny.

3. Jeżeli w rozporządzeniu nie określono wysokości kwoty, której przekroczenie powoduje powstanie obowiązku, o którym mowa w § 1 pkt 1, to obowiązek ten dotyczy każdej kwoty lub wartości większej od zera.

4. Ilekroć w rozporządzeniu określono w euro wysokość kwoty, której przekroczenie powoduje powstanie obowiązku, o którym mowa w § 1 pkt 1, ustalenia równowartości tej kwoty w złotych lub innej walucie dokonuje się zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe.

5. Przy wypełnianiu formularzy sprawozdawczych dotyczących transakcji stanowiących obrót dewizowy z zagranicą stosuje się wykaz takich transakcji, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej - finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 220, poz. 1887).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003r. Nr 228, poz. 2260, z 2004r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2006r. Nr....., poz.

§ 3. Rezydenci dokonujący sprzedaży nierezydentom lub zakupu od nierezydentów towarów lub usług są obowiązani przekazywać NBP, za każdy kwartał, dane dotyczące stanów zaliczek otrzymanych lub zaliczek udzielonych w związku z taką sprzedażą lub takim zakupem oraz dane dotyczące stanów należności lub zobowiązań z tytułu takiej sprzedaży lub takiego zakupu, na formularzach, których wzory stanowią załączniki nr 2-5 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału, jeżeli wartość któregokolwiek ze stanów na koniec kwartału sprawozdawczego była równa lub przekroczyła 400 000 zł.

§ 4. 1. Spółki handlowe mające siedzibę w kraju, w których na początek lub koniec okresu sprawozdawczego nierezydent posiada co najmniej 10% udziału w kapitale podstawowym, rozumianym zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.³⁾), a także oddziały przedsiębiorców zagranicznych mające siedzibę w kraju są obowiązane przekazywać NBP roczne sprawozdania dotyczące posiadanego kapitału zagranicznego, sporządzane na podstawie:

- 1) rocznych danych bilansowych oraz rachunku zysków i strat - w przypadku gdy rok obrotowy jest równy kalendarzowemu,
- 2) danych wynikających z ksiąg rachunkowych na dzień 31 grudnia roku sprawozdawczego - w przypadku gdy rok obrotowy różni się od kalendarzowego,
- 3) dokumentów rzeczywistych wpłat dokonanych na poczet kapitału podstawowego - w przypadku spółek handlowych lub oddziałów, które nie rozpoczęły działalności gospodarczej lub nie sporządzają bilansu oraz rachunku zysków i strat,

na formularzach, których wzory stanowią odpowiednio załączniki nr 6 i 7 do rozporządzenia, w terminie do 15 maja po zakończeniu roku, jeżeli łączna wartość wniesionego przez tych nierezydentów kapitału do kapitału podstawowego spółki lub wartość wydzielonego funduszu oddziału, rozumianego zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, na początek lub koniec roku sprawozdawczego, wynosi co najmniej 100 000 zł.

2. Rezydenci posiadający na początek lub koniec okresu sprawozdawczego co najmniej 10% udziału w kapitale podstawowym spółki mającej siedzibę za granicą lub posiadający oddział mający siedzibę za granicą są obowiązani przekazywać NBP roczne sprawozdania w zakresie posiadanego kapitału za granicą, sporządzane na podstawie danych wynikających z następujących dokumentów źródłowych dotyczących tych spółek lub oddziałów:

- 1) rocznych danych bilansowych oraz rachunku zysków i strat - w przypadku gdy rok obrotowy jest równy kalendarzowemu,
- 2) danych wynikających z ksiąg rachunkowych na dzień 31 grudnia roku sprawozdawczego - w przypadku gdy rok obrotowy różni się od kalendarzowego,

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 66, Nr 184, poz. 1539 i Nr 267, poz. 2252.

3) dokumentów rzeczywistych wpłat dokonanych na poczet kapitału podstawowego - w przypadku spółek lub oddziałów, które nie rozpoczęły działalności gospodarczej lub nie sporządzają bilansu oraz rachunku zysków i strat, na formularzach, których wzory stanowią odpowiednio załączniki nr 8 i 9 do rozporządzenia, w terminie do 15 maja po zakończeniu roku, jeżeli wartość wniesionego przez rezydenta kapitału do kapitału podstawowego spółki lub wartość wydzielonego funduszu w oddziale, na początek lub koniec roku sprawozdawczego, wynosi co najmniej równowartość 10 000 euro.

§ 5. Rezydenci nabywający od nierezydentów lub sprzedający nierezydentom nieruchomości, których wartość jest równa lub przekracza łącznie równowartość 10 000 euro, są obowiązani przekazywać NBP dane dotyczące ich nabycia lub sprzedaży:

- 1) na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 10 do rozporządzenia, w terminie 30 dni od dnia nabycia lub sprzedaży, w przypadku nieruchomości znajdujących się za granicą;
- 2) na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 11 do rozporządzenia, w terminie 30 dni od dnia nabycia lub sprzedaży, w przypadku nieruchomości znajdujących się w kraju.

§ 6. 1. Rezydenci, którzy zaciągnęli od nierezydentów lub udzielili nierezydentom kredytu lub pożyczki o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10.000 euro, są obowiązani przekazywać NBP:

- 1) informacje o zawarciu z nierezydentem umowy, w terminie 20 dni od dnia jej zawarcia:
 - a) na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 12 do rozporządzenia, w przypadku umowy zobowiązującej nierezydenta do udzielenia rezydentowi kredytu lub pożyczki,
 - b) na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 14 do rozporządzenia, w przypadku umowy zobowiązującej rezydenta do udzielenia nierezydentowi kredytu lub pożyczki;
- 2) kwartalne sprawozdania z wykorzystania oraz spłat kredytów lub pożyczek otrzymanych od nierezydentów wraz z terminarzem przyszłych spłat oraz kwartalne sprawozdania z wykorzystania i spłat kredytów lub pożyczek udzielonych nierezydentom wraz z terminarzem przyszłych spłat, w przypadku kredytów lub pożyczek o równowartości co najmniej 1.000.000 euro, na formularzach, których wzory stanowią odpowiednio załączniki nr 13 i 15 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału.

2. Rezydenci, którzy zaciągnęli lub udzielili kredytów lub pożyczek określonych w ust. 1, z wyłączeniem kredytów lub pożyczek określonych w pkt 2, są obowiązani powiadomić pisemnie NBP o zmianie warunków umowy w terminie 20 dni od dnia dokonania zmiany.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zobowiązań (należności) wynikających z umów leasingu zawartych przez rezydentów z nierezydentami, przewidujących przeniesienie prawa własności przedmiotu leasingu na użytkownika po upływie terminu określonego w umowie.

§ 7. 1. Rezydenci posiadający rachunki w bankach lub innych instytucjach finansowych za granicą są obowiązani, z zastrzeżeniem ust. 2, przekazywać NBP:

- 1) informacje o otwarciu rachunku, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 16 do rozporządzenia, w terminie 20 dni od dnia jego otwarcia;
- 2) kwartalne sprawozdania z obrotów i sald na rachunku, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 17 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób fizycznych otwierających rachunki w czasie pobytu za granicą, jeżeli takie rachunki są utrzymywane nie dłużej niż dwa miesiące od zakończenia pobytu, a stan zgromadzonych na nich środków nie przekracza na koniec kwartału równowartości 10.000 euro.

§ 8. Rezydenci rozliczający się z nierezydentami na podstawie zawartych z nimi umów o wielostronnym potrącaniu wierzytelności lub innych umów o wielostronnych rozliczeniach w ramach grupy kapitałowej są obowiązani przekazywać NBP:

- 1) informacje o zawarciu takiej umowy, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 18 do rozporządzenia, w terminie 20 dni od dnia podpisania umowy;
- 2) kwartalne sprawozdania z transakcji będących przedmiotem takiej umowy, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 19 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału.

§ 9. Rezydenci dokonujący rozliczeń z nierezydentami w formie wzajemnych potrąceń wierzytelności, których łączna wartość w kwartale jest równa lub przekracza równowartość 100.000 euro, są obowiązani przekazywać NBP kwartalne sprawozdania o potrąconych wierzytelnościach, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 20 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału.

§ 10. Przedsiębiorcy prowadzący działalność kantorową są obowiązani przekazywać NBP kwartalne sprawozdania z obrotów i stanów zagranicznych środków płatniczych w postaci banknotów i monet, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 21 do rozporządzenia, w terminie do 10 dni po zakończeniu kwartału.

§ 11. 1. Rezydenci prowadzący działalność maklerską na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538), prowadzący w ramach tej działalności rachunki papierów wartościowych nierezydentów, są obowiązane, z zastrzeżeniem ust. 2, przekazywać NBP:

- 1) miesięczne sprawozdania o liczbie i wartości papierów wartościowych wyemitowanych przez rezydentów innych niż Skarb Państwa na rynku krajowym oraz dopuszczonych do obrotu publicznego w kraju, znajdujących się w posiadaniu nierezydentów i zarejestrowanych na prowadzonych rachunkach papierów wartościowych, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 22 do rozporządzenia, w terminie do 10 dni po zakończeniu miesiąca;
- 2) roczne sprawozdania o wartości papierów wartościowych wyemitowanych przez rezydentów na rynku krajowym, niedopuszczonych do obrotu publicznego w kraju, znajdujących się w posiadaniu nierezydentów i zarejestrowanych na prowadzonych rachunkach papierów wartościowych, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 23 do rozporządzenia, w terminie do 30 dni po zakończeniu roku.

2. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do emisji, dla których rolę depozytariusza pełni bank krajowy.

§ 12. Fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte, prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁴⁾), są obowiązane przekazywać NBP roczne sprawozdania o wartości jednostek uczestnictwa tych funduszy, znajdujących się w posiadaniu nierezydentów, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 24 do rozporządzenia, w terminie do 30 dni po zakończeniu roku.

§ 13. 1. Rezydenci, którzy dokonali na rynkach zagranicznych lub na rynku krajowym emisji papierów wartościowych niedopuszczonych do obrotu publicznego w kraju, są obowiązani, z zastrzeżeniem ust. 2, przekazywać NBP:

- 1) informacje o emisji, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 25 do rozporządzenia, w terminie 20 dni od dnia sprzedaży papierów wartościowych nierezydentom,
 - 2) informacje o zmianie danych dotyczących emisji, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 26 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału, w którym zmiany miały miejsce,
- jeżeli emisja przynajmniej w części została objęta przez nierezydenta lub nierezydentów.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emisji, dla których rolę depozytariusza pełni bank krajowy.

§ 14. 1. Przedsiębiorcy, o których mowa w § 11, fundusze inwestycyjne prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych, otwarte i pracownicze fundusze emerytalne prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2004r. Nr 159, poz. 1667 z późn. zm.⁵⁾), oraz instytucje ubezpieczeniowe prowadzące działalność na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.⁶⁾), posiadający na rachunku własnym papiery wartościowe wyemitowane przez nierezydentów na rynkach zagranicznych lub na rynku krajowym, są obowiązani przekazywać NBP kwartalne sprawozdania o ich liczbie i wartości, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 27 do rozporządzenia, w terminie do 20 dnia po zakończeniu kwartału.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, posiadające na rachunku własnym papiery wartościowe wyemitowane przez rezydentów na rynkach zagranicznych, są obowiązani przekazywać NBP kwartalne sprawozdania o ich liczbie i wartości, na formularzu,

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 143, poz. 1202 i Nr 183, poz. 1538.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959 oraz z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396 i Nr 183, poz. 1538.

którego wzór stanowi załącznik nr 28 do rozporządzenia, w terminie do 20 dnia po zakończeniu kwartału.

3. Podmioty, inne niż wymienieni w ust. 1, posiadający na rachunku własnym papiery wartościowe, są obowiązani przekazywać NBP:

- 1) roczne sprawozdania o liczbie i wartości posiadanych papierów wartościowych wyemitowanych przez nierezydentów na rynkach zagranicznych lub na rynku krajowym, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 27 do rozporządzenia, w terminie do 30 dni po zakończeniu roku, jeżeli łączna wartość tych papierów wartościowych na koniec okresu sprawozdawczego przekroczy równowartość 10.000 euro;
- 2) roczne sprawozdania o liczbie i wartości posiadanych papierów wartościowych wyemitowanych przez rezydentów na rynkach zagranicznych, na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 28 do rozporządzenia, w terminie do 30 dni po zakończeniu roku, jeżeli łączna wartość tych papierów wartościowych na koniec okresu sprawozdawczego przekroczy równowartość 10.000 euro.

§ 15. Rezydenci dokonujący bez pośrednictwa podmiotów krajowych inwestycji w zakresie pochodnych instrumentów finansowych, w przypadku gdy łączna wartość potencjalnych zobowiązań lub należności z tytułu otwartych pozycji na koniec okresu sprawozdawczego (łączna wartość instrumentu bazowego do dostarczenia lub otrzymania) jest równa lub przekroczy równowartość 100.000 euro, a także rezydenci pośredniczący w zawieraniu transakcji dotyczących pochodnych instrumentów finansowych są obowiązani przekazywać NBP kwartalne sprawozdania o wartości pozycji w pochodnych instrumentach finansowych, powstałych w wyniku transakcji między rezydentami a nierezydentami, oraz o wartości potencjalnych zobowiązań lub należności z tytułu tych pozycji, na formularzach, których wzory stanowią załączniki nr 29-32 do rozporządzenia, w terminie do 20 dni po zakończeniu kwartału.

§ 16. Rezydenci dokonujący zakupu od nierezydentów lub sprzedaży nierezydentom usług albo dokonujący, innego niż określony w § 3-15, obrotu z nierezydentami są obowiązani, na skierowane do nich przez NBP indywidualne żądanie, we wskazanym w nim terminie nie krótszym niż 10 dni, przekazywać NBP na otrzymanych formularzach dane dotyczące tych usług oraz dane o tych obrotach.

§ 17. Do przekazywania danych mogą być wykorzystywane, za zgodą i według standardów określonych przez NBP, inne nośniki informacji niż dokumenty sporządzane na papierze.

§ 18. Do sprawozdań:

- 1) za (...) kwartał 2006 roku stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem sprawozdań kwartalnych, o których mowa w § 14 ust. 1 i 2 oraz § 15;
- 2) miesięcznych - przepisy rozporządzenia stosuje się po raz pierwszy do sprawozdań za (...) 2006r.;
- 3) rocznych - przepisy rozporządzenia stosuje się po raz pierwszy do sprawozdań za 2007r.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem⁷⁾

Minister Finansów

⁷⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2002r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego z zagranicą obowiązków przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz bilansów należności i zobowiązań zagranicznych państwa (Dz. U. Nr 218, poz.1835).

Załączniki do rozporządzenia Ministra Finansów
z dnia

Na obecnym etapie prac przewiduje się, że załączniki do projektowanego rozporządzenia Ministra Finansów nie będą różniły się od załączników do obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2002r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego z zagranicą obowiązków przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz bilansów należności i zobowiązań zagranicznych państwa (Dz. U. Nr 218, poz.1835), które ma być zastąpione przez projektowane rozporządzenie.

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego oraz przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową obowiązku przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej ma zastąpić obowiązujące obecnie rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie z dnia 10 grudnia 2002r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego z zagranicą obowiązków przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz bilansów należności i zobowiązań zagranicznych państwa (Dz. U. Nr 218, poz.1835).

Potrzeba zastąpienia nowym rozporządzeniem obecnego rozporządzenia wynika z proponowanej w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo dewizowe oraz o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy zmiany treści przepisu upoważniającego do jego wydania, tj. ust. 3 w art. 30, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania rozporządzenia: z Rady Ministrów na Ministra Finansów, co jest zgodne z ustawą z dnia 4 września 1997r. o działach administracji rządowej (art. 8 ust. 1 pkt 8). Poza tym zmianie w ramach projektowanej ustawy ma ulec ust. 1 w art. 30, do którego odsyła przepis upoważniający (wspomniany ust. 3 w art. 30), określający podmioty obowiązane do przekazywania danych Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz cel przekazywania tych danych. Zmiana ust. 1 w art. 30 polega na objęciu obowiązkiem przekazywania danych Narodowemu Bankowi Polskiemu rezydentów dokonujących obrotu dewizowego, a nie jak dotychczas - obrotu dewizowego z zagranicą oraz przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową, stosownie do art. 1 ustawy – Prawo dewizowe. Obecnie obowiązek przekazywania danych Narodowemu Bankowi Polskiemu dotyczy rezydentów i odnosi się do danych związanych z dokonaniem przez nich obrotem dewizowym z zagranicą, co może budzić wątpliwości, czy obowiązek ten dotyczy także przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową i czy odnosi się do danych związanych z taką działalnością. Przedsiębiorcy, jako wykonujący działalność kantorową w kraju są bowiem rezydentami a dokonywane przez nich transakcje, jako mające za przedmiot wartości dewizowe są obrotem dewizowym z zagranicą, jeżeli są zawierane z nierezydentami, co może wskazywać na zastosowanie tego obowiązku także do tych podmiotów. Biorąc jednak pod uwagę oddzielne traktowanie w ustawie obrotu dewizowego i działalności kantorowej, zaproponowano także oddzielne ich traktowanie w przepisach nakładających obowiązek przekazywania danych Narodowemu Bankowi Polskiemu.

Wprowadzenie tych zmian do przepisów upoważniających nie ma zatem na celu rozszerzenia w projektowanym rozporządzeniu zakresu obowiązku przekazywania danych Narodowemu Bankowi Polskiemu, a jedynie doprecyzowanie treści tych przepisów i określenie w sposób właściwy podstawy prawnej do wydania rozporządzenia. Na podstawie projektowanego rozporządzenia będą zatem przekazywane Narodowemu Bankowi Polskiemu dane w takim samym zakresie jak na podstawie obecnego rozporządzenia, niemniej będzie istniała możliwość zwiększenia ich zakresu, jeżeli okaże się to potrzebne, o dane dotyczące obrotu wartościami dewizowymi w kraju między rezydentami.

Ocena skutków regulacji

Dot. projektu rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego oraz przedsiębiorców wykonujących działalność kantorową obowiązku przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej w sprawie ogólnych zezwoleń dewizowych.

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

W związku z planowaną nowelizacją ustawy – Prawo dewizowe oraz dokonywaną w jej ramach zmianą treści przepisów, na podstawie których wydano obecnie obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie z dnia 10 grudnia 2002r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów wykonywania przez rezydentów dokonujących obrotu dewizowego z zagranicą obowiązków przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu danych w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz bilansów należności i zobowiązań zagranicznych państwa (Dz. U. Nr 218, poz.1835), powstaje konieczność wydania w tym zakresie nowego rozporządzenia, które ponadto uwzględniałoby zmiany dokonywane w ust. 1 art. 30.

2. Zakres oceny skutków regulacji

Wejście w życie rozporządzenia nie pociągnie za sobą zwiększonych kosztów w związku z czym nie ma potrzeby tworzenia pogłębionej analizy.

3. Skutki wprowadzenia rozporządzenia

- Wpływ rozporządzenia na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.
Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje wydatków dla sektora publicznego.
- Wpływ rozporządzenia na rynek pracy
Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.
- Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.
Rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.
- Wpływ regulacji na sytuacje i rozwój regionów
Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków dla sytuacji regionów.

Nie przeprowadzono konsultacji społecznych, ponieważ zmiany proponowane w projekcie w stosunku do obowiązującego rozporządzenia nie mają merytorycznego charakteru.